

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΚΙΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ
ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΚΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΤΟΜΟΝ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

ΕΒΔΟΜΗΜΕΡΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΗΛΟΥ ΛΟΓΙΩΝ

Γραφεία : 'Οδός Λέκα 7.

Τδρυτικά κεφάλαια 1.000.000 Δραχ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.”

Εσωτερικού δι' εν έτος. . . Δρχ. 100

Εξωτερικού > > > . . . Φρ. 80

Αγγλίας-Αιγύπτου > . . . Δόλ. 1

Αμερικής > . . . Δολ. 4

Δωδεκάνησα. Διρέτ. 80

Αι εξάμηνι και τριμήνι κατ' αναλογίαν.

Αι συνδρομαί δέον ν' απευθύνονται ως εξής

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.” ΑΘΗΝΑΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.”

Εσωτερικού δι' εν έτος 12 Βιβλία Δρχ. 120

Εξωτερικού > > > . . . 160

Τδ τευχος τιμάται Δρχ. 2

Δημοσιεύσεις δ στίχος δραχμαί 5

Δι' Αγγελίας ιδιαίτεροι συμφωνίαι.

Τα προηγουμένα τεύχη τιμούνται δραχμαί 3

Το “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,” πλην των συνδρομητών

του και των δι' το Γραφειον του παλαιών

μέμον φύλλον διαδέται δια του Κεντρικού

Πρακτορείου περί τας 25.000 φύλλον ως η

κάτω βεβαίωσις τούτου.

Το Κεντρικόν Πρακτορείον Εφημερί-

δων βεβαίω δι, ως εξάγεται εκ των επι-

σημων βιβλίων του περιοδικού «Μπου-

κέτο» πωλεί εβδομαδιαίως άνω των εί-

κοσι χιλιάδων φύλλον.

Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Διευθυντής Κεντρικού Πρακτορείου

Προσφέρομεν 50.000 δραχμάς εις εκεί-

νονόστις ήθελε διαφύσει τ' άνωτέρω.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Μετοχικόν δραχμάς. . . 72.000.000

Αποθεματικόν > . . . 23.000.000

Αγοραπωλησία Συνάλλαγματος επί του

Εξωτερικού. — Πιστώσεις έναντι Φορτω-

τικών. — Προσφορές και Εισπραξεις Γραμ-

ματικών. — Πιστωτικά Έπιστολάι και Έντο-

λάι πληρωμών. — Χρηματιστικά Έντολάι. —

Χρεώγραφα πρὸς φύλαξιν και Εισπραξεις

τοκομεριδίων. — Ένοικίασις Χρηματοκιβο-

ρίων. — Καταθέσεις Όψεως και επί προθε-

σιμῃ. — Ταμειυτήριον μέχρι δραχμῶν 20.000

επί τόκῳ 4 ο/ο ετησίως.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστώμεν την τελειότεραν Όφθαλ-

μολογικὴν Κλινικὴν κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υψηλότητος τῆς Όφθαλμολογίας ἐν

τῷ Πανεπιστημίῳ. Μέλους τῆς Γαλ-

λικῆς Όφθαλμολογικῆς Εταιρείας.

Διευθυντοῦ Όφθαλμολογικῶν Κλι-

νικῶν. Όφθαλμολόγου Σχολῆς Πα-

ρισίων.

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ : Καταρράκτης

ἀμέσως και ἀσφαλῶς. Τραχώματα,

τριχίασις, ἀλλοιψωρία κλπ. διὰ τῶν

ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν και πάν-

τα τὰ οφθαλμικὰ νοσήματα.

27 Μενάνδρου 27 — Αθήνα. Τηλ. 1-68

Οἱ ἐν Αμερικῇ φί-

λοι τοῦ «Μπουκέ-

του» προκειμένου νὰ

ἐγγραφῶσιν συν-

δρομητὰ εἰς τοῦτο

δέον ν' ἀπευθύνω-

ται πρὸς τὸν Mr

JAMES STROUMPOS

140 W 26 th Street New

York N. U

(H ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ)

ΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΔΕΞ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΕΡΙΝΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ

ΤΟ “ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ,”

τῆς καλλιτέχνιδος κ. ΒΑΣΣΟΣ Ε. ΙΑΤΡΟΥ

Παρέλαβε και εκδίδει την μεγαλειέταν συλλογήν

Παρισίων modéles ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ & ΓΥΝ. ΠΛΩΝ ως

και πλουσίαν συλλογήν υλικῶν και υφασμάτων διά

φορέματα, παλτά κ.λ.π.

Επίσης τμήμα ιδιαίτερον λειτουργούν ἀναλαμ-

βάνει την εκτέλεσιν και ἀποστολήν παραγγελιών

δι' όλας τὰς ἐπαρχίας με τελείαν ἐφαρμογήν και

καλλιτεχνικό Παρισιανικό γούστο.

Διὰ πληροφορίας “ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ,”

Όδός Σουλτάνη 12 (πάρ. Θεμιστοκλέους)

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ,

Τὸ Γνωστὸν Ἑμπορικὸν Κατά-

στημα

ΠΑΠΟΥΛΙΑ

Όδός Ἑρμοῦ 64

παρέλαβε εσχάτως μίαν θαυμα-

σίαν συλλογήν εἰδῶν πολυτελείας

γιὰ κάθε γούστο. Κάλτσαι,

Γάντια, Τσάντες — Πορτο-

φρέιγ, Κέναι, Μανδήλια,

Πούδραι, Κρέμμιαι, Μαλλιά,

Κουκλαί — Παιγνίδια και διά-

φορα ἄλλα ψιλικά εἶδη.

Κόμειτε μὴ ἐπίσχεψι και θὰ

μείνεται ὅλες κατενθουσιασμένες.

ΣΗΜ. Τὸ κατὰστημα δέχεται

παραγγελίας ἀπὸ ὅλας τὰς Ἑπαρ-

χίας τὰς ὁποίας ἐκτελεῖ ταχύτατα.

Γράφηται :

ΕΡΜΟΥ 64, ΑΘΗΝΑΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

(Συγχώνευσις :

Τραπεζῆς Καστοπούλου 1879

Τραπεζῆς Καλαμών 1918)

Κεφάλαια Δρχ. 10.000.000.

Αποθεματικά > 5.000.000.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ :

ΠΕΙΡΑΙΑΙ

ΚΑΛΑΜΑΙΣ

ΤΡΙΠΟΛΕΙ

ΣΠΑΡΤΗ

ΤΗΛΕΓΡ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ.

Δέχεται καταθέσεις ἐν ὧνι και ἐπὶ

προθεσίμῃ, Δραχμῶν και Ξένων Νο-

μισμάτων ὑπὸ τούς συμφερωτέρους

ὁρους. — Εκτελεῖ πάσης φύσεως τρε-

πικτικὰς ἐργασίας.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ! ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Εἰς τὰ τυπογραφικὰ καταστήματα

ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΕΚΑ 7

Πωλοῦνται κλισὲ καλλιτεχνικῶν

μονόχρωμα και διχρωμίας

ΔΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ & ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΚΑΣ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΕΚΔΟΤΑΣ

ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΙΝΗ

κάνει όρατο δέξμα. Ζητήσατε

δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τριούπη 46

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

Αυτοκίνητον Όκλαν έπκ θε-

σεον Σεδον κλειστόν, γινόμενον

και ταξι. σκεδεν κινουρτές,

πωλεται αναγκαστικώς εις το

ήμισυ της αναλογίας αντι δρχκ-

μών 45 χιλιάδων.

ΓΡΑΦΕΙΑ : Π. Κυβέλλου,

όδός Αριστείδου 6, Αιόλεγορος

Έλευθ. Αγορ. Συνκαλλήματος.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ Γραφείον Θ. Ι.

Παπούλια. 64 — Ερμού — 64.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΑΘΗΝΑΙ (ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ)

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 600.000

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

α) Μέχρι δραχμῶν 50.000 έτησίως

β) Εἰς Συνάλλαγμα έτησίως

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΟΜΑΤΟΎΎΑΛΙΑ ΗΛΙΟΥ

Με τὰ πλέον μοντέρνα σχέδιά μας και με τὰς χαμηλὰς τι-

βάλας γυαλιὰ εἰς ὅλους τοὺς Ἀθηναίους.

ΟΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΡΟΥΑΝΑ

Όδός Βερκινζέρου 14. — ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΔΟΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ

Πωλεῖται χάρτης δημοσιογραφικός εἰς

λους και εἰς δεσμίδας διαφόρων διαστ.

Επίσης πωλοῦνται δεσμίδες διαφόρων

μάτων Τυπογραφικοῦ χάρτου.

Πληροφορία εἰς τὰ Γραφεία τῆς διεκπερ. τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

10 Μαΐου 1925

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

309

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΣ

Ιατρός Δερματολόγος, ε

εἰς τὴν Ἐπιμελητῆς τῆς

κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ

Φωτεινοῦ. Δέχεται καὶ

Κεφαλλήνας 15α. Ὑπο

και 4—6 μ.μ.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς

βιβλία μεταχειρισμένα

και. Γράφηται στὸ «Μ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΖΕΡΒΟ

Πανεπιστημίου 47 (17).

Η ΕΝΤΕΡΟΚΑΛΙΤΙΣ

ήϊως διὰ τῆς νέας

ιατροῦ Α. Καλλιφα

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

11-ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟ

ΙΔΡΥΣΕ

ΠΡΟΣ ΕΞΗΓΗΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗ

Μηνιαίον καλλιτεχνικόν

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΤΕ

Γραφεία: Όδός Χαρίτ

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΝ ΧΑΪ'ΝΕ

I

Μ' ένα βιαστικό περπάτημα
διαβαίνω απάνω απ' το περπάτημα
το περπάτημα έξω απ' τα σύννεφα τ' άχνη.
Γιὰ νὰ μὴ φέξῃ ἄχνη εἶχε γούρι.

Μαρὸς στὸ σπιτάκι τῆς ἐστάθηναι
καί κίφωσα ψηλά τὰ μάτια
καί ἀντίκρισα τὸ παραθύρι τῆς
καί μὴ γινῇ ἡ καρδιά κομμάτι.

Άχ! ἄλλοτε ἔξερα πὼς κούταζες
χρυσὸ μου, ἀπ' τὸ παραθύρι σου,
καί κάτω απ' τὸ περπάτημα μ' ἔβλεπες
σὰ μὴν ἴτι νὰ στέκοι ἔμπρός σου!

“ΠΙΝΑΚΟΘΗ

Μηνιαίον καλλιτεχνικόν

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΤΕ

Γραφεία: Όδός Χαρίτ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

II

Τὸ φθινόπωρόν, τ' ὄχρὸν φεγγάρι,
γλυστράει ἔξω απ' τὰ σύννεφα τ' άχνη.
Μοναχικὸ μπροστὰ στὸ κοιμητήρι
ὄψινται τὸ σπῆτι τοῦ παιδι.

Διαβάζει ἡ μάννα μέσα στὸ Βαγγέλιο
ὁ γυῖος εἶνε σκυφτός μπρὸς στὸ χέρι.
Ἡ πεῖδ μεγάλη κόρη νυσταγμένη,
τεντώνεται καὶ λείει ἡ πεῖδ μικρή.

«Άχ, Θεέ μου, πὼς τῆς νοιάθῃ νὰ
ἡ μέραις τόσο βαρεταῖς ἔδω!
Μόνον σὰν πὰν νὰ θάφουνε κανένα
Τότε προσμένω κατὶ τι νὰ ἴδω».

Ἡ μάννα μὲς τὸ διάβασμα ἀπαντᾷ:
«Τὶ λές; τέσσερες θάψαν μοναχά
ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ πατέρας σου εἶνε
στὴν λόγια τοῦ κοιμητηριοῦ βαθεῖα».

Ἡ πεῖδ μεγάλη κόρη χασμουριέται:
«Δὲν θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα ἐγώ.
αἰσίο θάπλω στὸν κόντε μου τὸ σπῆτι
τόν λένε τόσο πλούσιο καὶ γλυκό!»

Φωνάζει γυνὸς καὶ λείπει χασμουριέται:
«τρεῖς κυνηγοὶ με τρόπο μαγικὸ
κάνουν χρυσάφι πρετίστο καὶ θέλουν
νὰ μάθουν καὶ σὲ με τὸ μυστικόν».

Ἡ μάννα τὸν ἀκούει, καὶ τὸ Βαγγέ-
[γέλιο
στὸ πρόσωπό του τοῦ πετᾷ με δριμύ.
«Θεοκαταραμένε, μὴ σκοπεύεις
ληστὴς νὰ γίνῃς σὰν κα' αὐτοὺς
[καὶ σὺ».

Μὰ ξάφνου χτύπο ἀκούει, τὸ παραθύρι.
κἀποῖον θοροῦν τὸ χέρι νὰ κουνῇ
ἀπ' ὅσω ἐκ' ἦταν ὁ νεκρὸς πατέρας
φορῶντας ὅσο δόξα μὲν, μακρὺ.
Μετάφρασις Πέτρου Ράση

Τοῦ GUY DE MAUPASSANT

ΤΡΕΛΛΟΣ

Όταν πέθανε εἶταν πρόεδρος Ἐφετιῶν, δικαστῆς ἀκέραιος τοῦ
λαοῦ τὴν ἀνεπιτήρητη ζωὴν ἔφεραν γιὰ παράδειγμα μέσα σὲ
ὅλα τὰ δικαστήρια τῆς Γαλλίας. Οἱ δικηγόροι, οἱ δικασταί, ὅλ' οἱ δι-
καστικοὶ ὑποκλινόντουσαν με βαθύτατο σεβασμὸ μπρὸς τὴν με-
γάλη λευκὴ ἱσχυρὴ φυσιογνωμία του ποὺ τὴν ἐφορῶσαν δύο μάτια
λαμπρὰ καὶ βαθύτατα.

Πέθανε τῇ ζωὴ του κυνηγώντας τὸ ἐγκλημα καὶ προστατεύον-
τας τοὺς ἀδυνάτους. Οἱ κυνηγοὶ καὶ

τους διαγράφει με μιά μολυβιά από το Μητρώο του. Τελείωσε. Μά εμείς που δε μπορούμε να αλλάξουμε τα μητρώα των Δημαρχείων, οφείλουμε να σεβόμαστε τη ζωή. Μητρώον, δοξασμένη θεότης που βασιλεύεις μέσα στα Δημαρχεία, σε χαιρετώ! Είσαι πιο δυνατή από τη Φύση! Α! Α!

3 **Ιουλίου.**—Τι παράξενη και γλυκερά ήδονη πρέπει να είχε ο φόνος: νάχης μπροστά σου το πλάσμα ζωντανό, με σκέψη κ' έπειτα να του ανοίξεις μιά μικρή τρύπα, να βλέπεις να τρέχει αυτό το κόκκινο υγρό που είναι το αίμα, αυτό που κάνει τη ζωή και να μην έχεις πιά μπροστά σου παρά ένα σωρό από σάρκες, μαλακό, κρύο, άδραγ, χωρίς σκέψη!

5 **Αυγούστου.**—Έγώ που πέρασα τη ζωή μου δικάζοντας και καταδικάζοντας, σκοτώνοντας με τους λόγους μου, σκοτώνονται με τη γκλιτρίνα εκείνους που σκοτώνουν με το μαχαίρι, εγώ! εγώ! αν έκανα σαν όλους τους δολοφόνους που καταδικάσα, εγώ! εγώ! ποιος θα το μάθαινε;

10 **Αυγούστου.**—Ποιος ποτέ θα το μάθαινε; Να υποψιασθούν έμένα, έμένα, προπάντων αν διάλεγα, έναν άνθρωπο που δε θα είχα κανένα συμφέρον να ξεκίνο είταν πράγμα αδύνατο.

15 **Αυγούστου.**—'Ο πειρασμός! 'Ο πειρασμός μπήκε μέσα μου και με τρώει σά σκουλήκι. Περιπατεί μέσα σ' όλο μου το σώμα, στο μυαλό μου που δε συλλογίζεται πιά παρά αυτό: να σκοτώσω.

22 **Αυγούστου.**—Δε μπορώ πιά ν' αντισταθώ. Έσκότωσα ένα μικρό ζώο για να δοκιμάσω, για ν' άσχοσω. 'Ο Γιάννης, ο δηρήςτης μου, είχε μιά καρδερίνα σ' ένα κλουβί κρεμασμένο στο παράθυρο της κίμαρης του. Τόν έστειλα να πιά σε μιά δουλειά και πήρα το πουλάκι μέσ' σ'ό χέρι μου, μέσ' στο χέρι μου όπου ένοιθα να χτυπή ή καρδιά του. Είταν ζεστό. Είχ' άνεβή στην καρδιά μου. Κάθε τόσο το έσφιγγα πιο δυνατά ή καρδιά του χτυπούσε γρηγορότερα. Αυτό μου προκαλούσε φρίκη και ή ήδυστάθεια. Παρ' όλο που το πνίξω. Μά έτσι δε θα έβλεπα αίμα.

Τότε πήρα ένα ψαλλίδι και του έκομα το λαιμό σε τρία μέρη, πολύ σιγά. Άνοιξε το στήθος, προσπάθησε να μου διαφύγει, αλλά εγώ το κρατούσα, ώ! το κρατούσα! θα μπορούσα να συγκρατήσω ένα σκυλί λυσσασμένο! Και είδα να τρέχει αίμα. Πόσο είν' όραιο, κόκκινο, λαμπερό, καθαρό το αίμα. Θά ήθελα να το πιά! Έμουσεφα μ' αυτό την άσχημη γλώσσας μου. Καλό είναι. Μά είχε τόσο λίγο αυτό το δυστυχισμένο πουλί! Δεν έφτασε για να το απολαύσω! Θά είταν υπέροχο απ' αυτής της απόψεως το θέμα ενός σφαγμένου ταύρου.

Και έπειτα έκανα ότι κ' οι δολοφόνοι οι άληθινοί, έπλυνα το ψαλλίδι, έπλυνα τα χέρια μου, έριξα νερό κ' έπληρα το πάτωμα σ'όλο κήπο για να το άφαιρω. Το έθαβα κάτω από μιά φραουλίδα. Θά τρώω κάθε μέρα μιά φραουλίδα από αυτή. Άλήθεια, πώς μπορεί να απολαύσει κανείς τη ζωή όταν έξερει.

'Ο δηρήςτης μου έλαψε. Νόμισε πως το πουλάκι του του έφυγε. Πώς να με υποψιαστή; 'Α! Α!

25 **Αυγούστου.**—Πρέπει να σκοτώσω έναν άνθρωπο! Πρέπει.

30 **Αυγούστου.**—Έγινε κι' αυτό. Είταν τόσο άσημαντο πράγμα. Είχα πεί να κάνω τον περιπάτο μου στο δάσος. Δεν είχα βάσει στο νου μου τίποτα, μά τίποτα. Νά, έφαγα, ένα παιδί στο δρόμο, ένα παιδάκι που έτρωγε μιά φέτα ψωμί με βούτυρο.

Στάθηκε για να με δει που περνούσα και μου είπε: «Καλημέρα, κύριε πρόεδρε.»

Κι' άμέσως ή ιδέα μου μπήκε μέσ' στο μυαλό: «'Αν το σκότωνα;»

Τό σκότωσα:—Είμαι μόνο σου, παιδί μου;
—Μάλιστα, κύριε.
—Μόνο μέσα στο δάσος;
—Μάλιστα, κύριε.

'Η επιθυμία να το σκοτώσω με μεθούσε σαν το κρασί. Το πλησίασα σιγά-σιγά, γιατί φοβόμουν μήπως φύγει. Κι' άξαφνα το άπασα από το λαούγγι... Το σφίγγω, το σφίγγω με όλη μου τη δύναμη! Τα μάτια του, τρυφερά, είχαν καρφωθεί άπάνω μου! Τι μάτια! 'Ολοστρογγύλα, βαθειά, γυαλιστερά, φοβερά! Ποτέ μου δεν είχα δοκιμάσει μιά τόσο κτηνώδη συγκίνηση... μά είτανε τόσο γλήγορη. Μ' έπιασε απ' τους καρπούς των χεριών με τα χερμάκια του κ' έπειτα το κορμάκι του έκανε ένα γύρο σαν το φτερό στη φωτιά και δεν έσάλεψε πιά.

'Η καρδιά μου χτυπούσε, άχ! ή καρδιά του πουλιού! Έρριξα το πτώμα σ' ένα λάκκο και το σκέπασα με χόρτα.

Γύρισα σπίτι, γεμάτισσα καλά. Τι άσημαντο πράγμα που είταν! Το βράδυ είμουν πολύ ευθύμιος, έλαφρός, είμουν έντελώς ξεαναγεμένος κ' έπληρα στού νομάρχη. Έχει με βρήκαν πολύ πνευματώδη.

'Αλλά δεν είδα το αίμα! Είμαι ήσυχος.

31 **Αυγούστου.** Εύρηκα! τον πτώμα. Καταξήτου! το δολοφόνο! 'Α! Α!

1 **Σεπτεμβρίου.**—Έπιασα ως ύπόπτος δυο άλλες. Δεν έχουν όμως αποδείξεις.

2 **Σεπτεμβρίου.**—'Ηρθαν και με είδαν οι γονείς του παιδιού. Έκλαιγαν! 'Α! Α!

6 **Οκτωβρίου.**—Δεν αποκαλύφθηκε τίποτα. Λένε πως κανένας άλήτης θα το πνίξει το παιδί. 'Α! Α! 'Αν είχα δει το αίμα του να τρέχει, μου φαίνεται πως θα είμουν ήσυχος πιά.

18 **Οκτωβρίου.**—'Η επιθυμία του φόνου κυλάει μέσ' στα μυαλά μου. Αυτό μπορεί να παραβληθεί με τις έρωτομανίες που μέσ' σ' ανιίζουν όταν είμαστε είκοσι χρόνων.

20 **Οκτωβρίου.**—'Ακόμα ένας. Περιπατούσα στο μαρμαρυχάτο ποταμού μετά το πρόγευμα. Και παρατήρησα, κάτω από μια πέτρα, έναν αποκοιμισμένο ψαρά. Είταν μεσημέρι. Μιά άξίνα, σαν έλαιο, δεξ βαλμένη, βρισκόταν εκεί δίπλα σ' ένα χαράφι από παλιές.

Τήν πήρα και ξαναγύρισα. Τη σήκωσα σά ροπαλό και με έτρεξε αίμα! 'Αφ'όπου αίμα, τριανταφυλλί. Έτρεξε σιγά σιγά από το νερό. Και έφυγα με βήμα έπίσημο. 'Αν με είξε δη κανείς, Α! Θ' αποτελούσα έναν πρότερος τάξεως δολοφόνο.

25 **Οκτωβρίου.**—'Η υπόθεση του ψαρά προκαλείε παραπομπή. Κατηγορούν ως δολοφόνο τον άνεμο που πού ψάρεμαζί του.

25 **Οκτωβρίου.**—'Ω άνακα της βερβανής ότι ο άνεμος είναι ένοχος. 'Ολος ο κόσμος το πιστεύει στην πόλη. 'Α! 'Α!

27 **Οκτωβρίου.**—'Ο άνεμος δεν έξερι να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Καταθέτει, ότι την ώρα του φόνου είχε πατήσει χωρίς για ν' άγοράσει ψωμί και τυρί. 'Ορίζεται ότι σκοτώσει το θείο του την ώρα που αυτός έλειπε. Πώς να τον πιστέψω;

28 **Οκτωβρίου.**—'Ο άνεμος παρ' όλο που πιά ότι αυτός είναι ένοχος, τόσο τον έχουν κάνει να χάσει τα μυαλά του! 'Α! 'Α! δικαιοσύνη!

15 **Νοεμβρίου.**—'Υπάρχουν σπουδαίες αποδείξεις εναντίον άνεμου, ο οποίος είταν ο μόνος κληρονόμος του θείου που είμαι πρόεδρος κατά τη δική του.

25 **Ιανουαρίου.**—Είς θάνατον! είς θάνατον! είς θάνατον! Τον έκανα να καταδικασθεί είς θάνατον. 'Α! Α! ο έλαφρός μίλησε σαν άγγελος! 'Α! Α! άκόμα ένας. Θά πάω να έλαφροέκτελεση!

18 **Μαρτίου.**—Τελείωσε. Τον έκαρτόμωσαν σήμερα το πόμορφα! Αυτό μ' ευχαρίστησε πολύ! 'Οράτο που είναι να βλέπει κανείς να πέφτει το κεφάλι ενός ανθρώπου. Το αίμα πέφτει σαν κίμα, σαν κίμα! 'Ο! Α! αν μπορούσα, θα ήθελα να λουτώ μέσα σ' αυτό.

Τι μέθη να έβαλινόντουσαν κάτω απ' τη γκλιτρίνα και να έπεφτε το αίμα της καρδιάς στο κεφάλι μου, στο πρόσωπό μου! Μά να ξανασηκωνόμουν κατακόκκινος, κόκκινος.

—'Α! αν είχα.

Τώρα θα περιμένο, μπορώ να περιμένο. Ένα έλαχιστο πράγμα είναι ίκανο να αποκαλύψει...

Τό χειρόγραφο είχε άκόμα δυο σελίδες, μά χωρίς νάναφέρουν κανένα έγκλημα.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

Οι φρενολόγοι στους οποίους το έκοι στείχτηκαν βεβαιώνουν ότι ίσχυονταν στον κόσμο πολλοί άγνωστοί εγκληματίες.

ΣΙΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. B.

Κάτοχος πλειονοψηφίας συμπαιδιών, τύπος εξαιρετικής καλώς-σύνης και εύγενειας, ειλικρινής φίλη και σπάνια μητέρα. 'Όταν άκούει κανείς όλα αυτά τα ιδιαίτερα προσόντα θα στοιχηματίσει ότι πρόκειται περί καμιάς γηραιάς δεσποίνης και μ' όλα ταύτα είναι νεωφάτη κυρία, πολύ ευμορφή, μελαγχροινή με επιδεξιότητα παπία και έχει ένα τόσο συμπαιθητικό ύψος πάντοτε όταν σάς άμει. Της άρέσουν οι κοσμικές δεξιώσεις, άποδέχεται ότι δεν λείπει σθένος από καμμία. Κατά την χειμερινή σαζόν έδωσε μία χορευτική έσπερίδα στο φερότατο σπίτι της, ή οποία άφισε εποχή. Είχε έκτακτος περιποιητική. Αι τουαλέττες της φέρουν πάντοτε την σφραγίδα μεγάλων παριζιάνικων οίκων. Κατ' αυτές άναχωρεί άκαταγανακτώσ διά Παρισίους.

H Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

'Από τα μαγευτικότερα χαρτάν-πάρτυ το δοθέν παρά τω κ. και τή κ. Γ. Διαμαντοπούλου εις την άξιοθαύμαστη έπαυλίν τους στα Πατήσια. —'Η κομωδία του δαδμα θανάτων με τουαλέττα από κρέπ Ινδιά-νικο μπλε περβάνς γαυρισμένο με πλίσσες και κατά διαστήματα δαντέλλα άληθινή μπλέ, μεγάλο καπελίν μπλέ από φράβα όμοιο-χορημ με ένα μπουκέτο λουλούδια κατακόκκινα.

—Αι περισσότεραι τουαλέττες συνθέσεις άξιοθαύμασαι, μεταξύ των οποίων ή τουαλέττα της κ. Ε. Καραγιαννοπούλου μουςελίνα κρίσινη της θαλάσσης γαυρισμένη με παννών, καπτελίν μεγάλη κρίσινη γαυρισμένη με φρυδιές χρώματος ροδιού, ή κ. Γ. Μπόνη τουαλέττα από κρετέλλα μωβ, και έπιτιμή μωβ ροζ καπέλλο μεγάλο τραντιφύλλια και παρχαλιές, ή κ. Παγκάλου μία έμφάνισις εξαιρετική τουαλέττα κρέπ μαροκάν έπιτιμή ροζ—μοντέλλο «Chanel» και μεγάλη καπτελίν γροσνά ροζ με μπουκέτο από λουλούδια ροζ.

—Προχθές χορευτική μαστίχα παρά τω κ. και τή κ. Α. 'Αποστολίδη, ή οικοδόσποινα έκτακτος ευμορφής με τουαλέττα από κρέπ-νιν βιοκ-σουλμέν. Παρουσέθησαν ή Δις Διακίχη τουαλέττα από μουςελίνα σε τρεις διαφορετικές άποχωρώσεις ροζ. Μαντό ροζ ντου-μπαρισμένο μουςελίνα έπιτιμή ροζ. Η δς Μεταξά τουαλέττα μαύρη κρέπ-σατέν σε φουρρό πλίσσες ροζ. Η κ. Γ. Πετροπούλου χορο-ζέτι σε χρώμα βερνίκου.

—Την παρελθούσαν Κυριακήν χορευτική δεξίωσις παρά τή κ. Άβερσφ. Το γεύρο της ευμορφιάς άνηκεν σ' ένα τριό με μωβ τουαλέττες, αι δίδες Άβερσφ, Μεζίνη, και Χατζανέστη. Είχε τύπος ιδιαίτερος, ή Δις Κάου Λίτσα, πολύ γλυκεία φρενογονμία ή Δις Λούση Λίτσα. Δυο χαριτωμένες μελαγχροινές αι δες Ζέγγελη. Πολύ έκφραστική και ζοηροτάτη φρενογονμία της δος Πάπου.

—Την παρελθούσαν Πέμπτην γκαρντεν-πάρτυ παρά τω κ. και τή κ. Διομήδους σε όλιγάρημον φίλων κήκλον μεταξύ των οποίων ή κ. Α. Μιχαλακοπούλου τουαλέττα μωβ, και πλατύγυρον πλιν μωβ. Η Δις Σκρινή έμφυγον παριζιάνικο γροκί τουαλέττα σάζ. 'Ο κ. και ή κ. Στ. Φωτιάδου τουαλέττα μαύρη. 'Ο κ. και ή κ. Μαυρο-μυλίν, ο κ. και ή κ. Τομπάζη—Μαυροκορδάτου κ.τ.λ. Η Μονταίν

ΦΑΛΗΡΙΚΑ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΣ

Έξαιρετική κοσμική συγκέντρωσις εις τας ίπποδρομίας του Φαληρικού Δέλτα. Αι κοψοφές της Κυριακής συνεκέντρωσαν θεατάς από την έκλεκτοτέραν μερίδα της Άθηναϊκής Κοινωνίας. Μεταξύ αυτών διεκρίνοντο αι έξής: ή πρόσβειρα της Ρουμανίας κ. Ραπάνου, με φόρεμα δόμαυρο πολυτελές, και ταγιέρ σταχτί ριγστό. Η Μι-ρίντα Θεοχαρή, με κομψό μοντέλλο Άθηναϊκού οίκου, ή κ. Χωρέλη, ή κ. Μυταράκη, με φόρεμα άπλο σουλμέν, καθός και καπέλλο του αυτού χρώματος, ή κ. Παλαρίου με κρέπ ζωζέτ μωβ, ή κ. Παππά, με άμφιεσον πολυτελεστάτην μαύρη, ή κ. Κυβέλη Θεοδορίδου, με κρέπ ταγιέρ, ή κ. Πόπ, ή κ. Δημητριάδου, ή κ. Στεφανίδου, ή κ. Κωστοπούλου, ή κ. Λάσκαρη, ή κ. Καραγάλη, ή κ. Γονατά, ή κ. 'Ησαία, και αι δίδες Καποράλη, τουαλέττα όλόλευκη, κομψή, με ζένιτρια εις τα μανίκια, και μωβ καπέλλο, ή Δις Δημητριάδου, Τσουκαλά, Γιαννάκου. Μεταξά, με άπλη μαύρη τουαλέττα και καπέλλο, ή Δις Άνδρεάδου, ή κ. Μλότση μουςελίνα έπιτιμή μαύρη άσπρη. Η Δις Σιδη τουαλέττα escale. Η κ. Α. Σηληματοναλέττα γκρι και μπλέ. Η Δις Άμντόν ταγιέρ μπλέ. Η κ. Μ. Βενιζέλου κομψήν μελαγχροινή τουαλέττα. Η κ. Ντασιδής κομψήν τουαλέττα λευκή και λευκό καπέλλο. Η κ. Ψιαχή τουαλέττα γκρι. Η κ. Πετρα-τόνιου οργιγζότα μπλέ. Η κ. Στάλιου τουαλέττα μαύρη άσπρη. Η κ. Δαλιέττου μαύρη τουαλέττα. Η Δις Καλλέργη φόρεμα και μαντό κρέπ.

Κλ.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΙΩΠΗ

[Γού Άλμπέρ Σαμζιν]

'Η σιωπή τριγύρω μας πλέκει θαμνό στεφάνι.
Τό λίγο φως τά μάτια σου γλυκύτερα τά κάνει.
'Αφσε την καρδούλα μου στά πόδια σου να γιάνη.

Χυμένα τα μαλλιάκια σου στολίζουν τό κεφάλι.
και κάτω απ' τό χρυσάφι τους όμοις λευκός προβάλλει.
γλυστρώντας απ' τού άνοιχτού χιτώνα την άγκάλη.

'Η όμίλια είναι χρυσή, σάν μένουν δυο μονάχοι.
Μά ή σιωπή 'να πειό γλυκερά άκόμη όταν θα λάξη
ό έρωτας τις δυο καρδιές πλημμυρισμένες νάχη.

Είπε βραδυές, μ' εύγενιαν άγάπη ύφασμένες,
βραδυές που κάνουν τις ψυχές τις πολυτιμομένες
σάν μιά κλωστή να τις κρατεί στα σώματα δεμένες.

Είλν' όρες που δεν φέρουνε παρά τό στεναγμό,
και τότε όλοι τού Χάροντα ποθούν τό λυτρωμό
μέσα σε κάποιο άτέλειστον άγκάλισμα θεμού.

Τό φως της λάμπας, τάπαλό, σε λίγο θα σε σβήση.
Από των οδών τις ψυχές μοσχοβολά ή Φύση.
'Ο χρόνος δεν θα βαρεθί τις όρες να χτυπήση.

'Ω! Νάφυνε τώρα κανείς χωρίς πεία να γυρίση,
'Ω! Νάφυνε πριν ή Λύγη τον οδρανό φωτισή.
Τώρα που και τά χέρια του μ' άγάπη έχουν γεμίση.

'Ω! Νάφυνε χωρίς να πη του πόνου τό ποτήρι,
που θα τού δώση ο χωριμός από μικρό κρονηρί,
την ώρα που λιπόψυχος τά πόδια του θα σπύρη.

Μετάφρασις

K. I. O.

Ο ΕΧΘΡΟΣ

[Γού Καρλ. Μαντζαίρ]

Μιά καταγίδα ή νιότη μου ήταν σοτεινιασμένη,
Που έδω κ' έχει την έσπερα τού ήλιου ή άναλαμπή,
Στόν κήπο μου οι νεοποντές τη γύμνια έχουν σαρκμένη,
Και τού έχουν μείνει λιγοστοί ροδόχορμοι καρποί.

Νά, τό γινόπορο άγγίξε των ιδεών, κ' άκόμα
Τό φτιάρι και τό δικαίον θα πάσω μιά φρού,
Κι' απ' την πλημμυρισμένη γή, μαζεύοντας τό χώμα,
Θά κλειώ τις τρύπες που άνοιξαν σάν τάρους τά νερά.

Κ' οι νέοι άνδρεί τού όνειρου μου ποιος ξέρει αν βρούνε πάλι,
Στό χώμα αυτό που πλώθηκε σαν άμμο στάχορμιά,
Κρύφια τροφή να πάρουνε δύναμη κ' ευδομία;

'Ω άλλήμονο, ω άλλήμονο! τη ζωή ο χρόνος κλέβει,
Κι' όλοένα ο Σκοτεινός Έχθρος που τρώει μας την καρδιά,
'Απ' τό αίμα που έμεις χάνουμεν ορδώνεται κ' αντρείται.

Μετάφρασις

Μήτσος Παπανικολάου

Ο ΕΡΩΤΑΣ

[Γού Έρρ. Χάινε]

Καθήσαν σ'ό τράπεζι τού νά πιάω
και πιάω για τον έρωτα όμιλές.
Οι κύριοι άρχισαν να φιλοσοφούν,
μ' έμυσθησίαν μίλουναν ή κυρίες!

Πώς πρέπει ν' άγαθούν πλατωνικά
ο αλλικός ο γέρος επιμένει,
χαμογυλάει ή κυρά του είσωνικά
κ' όμοις έν' άχ! απ' την καρδιά της βγαίνει.

Τό στόμα άνοίγει κ' ο παπας με βιά:
«Δεν πρέπει ο έρωτας βαθεία ν' άγγίξη
Άνάφρα μās βλάπτει την ύγεία.»
«Μά γιατί τάχα;» ή κόρη μουρμουρίζει.

Λέει ή κοντέσσα μελαγχολική:
«'Ο έρωτας έν' ένα πάθος μένο.»
Κ' εδύε προσφέρει με καρδιά άνοιχτή
ένα φαιτζάν τού σ'όν κ'ο — Βαρόνο.

Μα θέσι ήταν άζωια άδελανή;
άγάπη μου, δεν ήσαν να καθήσης;
πώς γλυκά μπορούσες, φως μου, έσύ
τον έρωτά σου σ' όλους να ιστορήσης!

Μετάφρασις

Π. Ραΐσης

1904

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΣΙΒΥΛΛΑ - ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ τῆς Ἀνατολῆς πού εἶχε πάντοτε μαγνητικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἀνοήτων ποιητικῶν εὐρωπαϊκῶν πνευμάτων ἐγγνώρισε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος τὴν ἐξαισιωτέραν τοῦ ἱερέαν. Τὴν λαίδην Ἑσθὴρ Στάνοπ.

Ὁ Πιερ Μπενουά ἐπῆρε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ τελευταίου τοῦ μυθιστορήματος ἡ «Πυργόδεσποινα τοῦ Λιβάνου» (ἐκδόσεις 1924) ἀπὸ τὴν ζοὴν τῆς Στάνοπ, μὲ ἥρωϊδα αὐτὴν τὴν ἰδίαν, ἀλλὰ ἐφῆλιν καὶ μόνῃ ἡ ἱστορία τῆς συντεθειμένη ἀπὸ ἀνθρώπων ὅπως ὁ Βολνέ, ὅπως ὁ Ρενάν, ἀπὸ ἐνα τοιοῦτον εἶδους θερμογρῶν συμπληρωτῆν τῶν ἐρείπων τῶν πνευματικῶν ἀσιατικῶν κόσμων διὰ νὰ μείνῃ εἰς τὸν αἰῶνα μία φουρογνώμη γοητευτικότερα ἀπὸ ἐκείνη τῆς βασιλίσσης Σαββά.

Ὅπως ἡ βιβλικὴ βασιλίσσα ἐξεκίνησε μὲ πομπὴν ἀκολουθίαν ἀπὸ τὴν κομοπολὶν τῆς βορείου Εὐρώπης, μία κόρη Ἀγγλῶν εὐγενῶν, τὸ χαϊδεμένο κορίτσι τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Λονδίνου, βασιλίσσα τῶν πνευμάτων, ὡραία, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, τριάντα χρόνων περίπου διὰ νὰ κίμῃ κοσμηδὼν καὶ πνευματικὸν κράτος ἐκεῖ πού ἠνθώθησαν οἱ πρῶτοι βομοὶ, τὰ πρῶτα ἀνέκτορα — ναοί, καὶ ὅπου οἱ ἡγεμόνες, οἱ βασιλεῖς, οἱ ἀρχηγοὶ μιλοῦσαν ἄλλοτε μὲ τὸν Θεόν. Εἰς τὰ ἐντέλεια τὸν Εὐφρόατον ἱερὰ ἐδάφη Ὁ Βολνέ εἶχεν ἤδη γοητεῦσά τὰ πνεύματα τῆς Εὐρώπης μὲ τὸ περὶ Συρίας ἔργον του. Πρὸ ὀλίγου χρόνου εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸ Λονδίνον ὁ λόρδος Μάτθρον μὲ δῶσαν διὰ μίαν πηγὴν ὑψηλοτέρων ἱκανοποιήσεων, ὁ Σέλλεϋ ἐσχεδίαζε τὴν αὐτοεξορίαν του, αὐτὴ ἡ βασιλίσσα Καρολίνα πικραμένη, ἀποκατωμένη ἀπὸ τὴν ἄνισον πάλιν τῆς μὲ τὸν ἀνήθικον ἐστεμμένον ἀνδρα τῆς ἐφευγε πρὸς τὴν Ἀνατολήν.

Ἡ Ἑσθὴρ Στάνοπ εἶχεν ἤδη ὑποστῇ τὴν μεγάλην τῆς ἀπογοήτευσιν. Ὁ ἐνδοξος θεὸς τῆς ὁ πρωθυπουργὸς Πιττ πλησίον τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνατραφῇ καὶ μεγαλῶσῃ κατὰ τὰς ἐνδόξους ἡμέρας του εἶχεν ἀνατραπῇ. Ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς ἀφοῦ τοῦ ἔδωκε δικτατορικὴν σχεδὸν ἐξουσίαν ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὸν ἔδωκεν εἰς ἀρχορίαν. Ἄλλος πολιτικὸς ἀστὴρ ἀνέτειλε τότε. Ὁ Γεώργιος Κάνινγκ. Μετ' ὀλίγον ὁ Πιττ ἀπέθανε πρὶν συμπληρῶσαι ἀκόμῃ τὰ πενήντα.

Ἡ Ἑσθὴρ Στάνοπ ἡ ὁποία εἶχε ζήσει ἀποροφρημένη περισσότερον ἀπὸ τὴν πολιτικὴν ἀπὸ τὴν λατρείαν πρὸς τὸν θεὸν τῆς καὶ ἀπὸ τὰς φιλοσοφικὰς μελέτας παρὰ ἀπὸ τὴν κοσμητικὴν ζοὴν τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Λονδίνου, ἀπέδωσε τὸν θάνατον τοῦ Πιττ εἰς τὴν πολιτικὴν τὸν ἀποτυχίαν καὶ ἐθεώρησε τὸν ἀγγλικὸν λαὸν ὡς ἀχάριστον πρὸς τὸν μέγαν πολιτικόν. Ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ. Μυστικοπαθὴς, ὁμοφυλική, διψῶσα τὴν δημιουργίαν ἐνὸς κόσμου εὐκαινεστέρου, ὡραιότερου ἐναντίον τῆς ἡ χώρα αὐτὴ ἐφύλακετο εἰς τὴν Ἀνατολήν, τὴν μεγάλην σκηνὴν τῶν πρώτων πολιτισμῶν, τῶν πρώτων θεογενημάτων, τῶν πρώτων βασιλείων. Αἱ ἀρχαιολογικαὶ τῆς γνώσεις τὴν ἐβοήθησαν. Ἡ ἐμπιστοσύνη εἰς τὰς σωματικὰς τῆς δυνάμεις — ἦτο γυναικα τοῦ σπόρ — τῆς ἔδωκε περισσότερον θάρρος διὰ μίαν ἐπιχειρήσιν πνευματικὴν, ἀλλὰ καὶ στρατιωτικὴν ταυτοχρόνως. Θὰ ἴδωμεν ἕνα μικρὸν κράτος, ἐκεῖ ἀκριβῶς πού ἄλλοτε εἶχε καταλυθῇ ἕνα ἐνδοξον τοῦ παρελθόντος. Ἐξέλεξε τὴν ἀρχαίαν Παλμύραν ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπῆρχαν παρὰ ἐρείπια. Ἀλλὰ μήπως ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῶν ἀρχαίων ναῶν δὲν ἰδρῶθησαν αἱ πρῶται μεγάλαι ἐκκλησίαι; Ἐναύλωσε λοιπὸν ὁλόκληρον πλοῖον, τὸ ἐφόρτωσε μὲ τὰς ἀποσκευὰς πού ἤρμοζον εἰς ἡγεμονίδα τῆς Ἀνατολῆς, παρέλαβε ὁλόκληρον ἀκολουθίαν αὐλῆς καὶ ἐφυγε.

Κατὰ τὸ πέρασμα τοῦ πλοίου αὐτοῦ ἀπὸ τὸ Σούνιον ἡ λαίδην Στάνοπ εἶχε μίαν παράδοξον συνάντησιν μὲ τὸν Μπάδρον. Ὁ φίλος τῆς Ἑλλάδος ἔλουετο ὅταν εἶδε τὸ ἀπτοκλῶστον πλοῖον καὶ ὅταν ἤκουσε νὰ τὸν φωνάζουν ἀγγλιστὶ ἐσπευσεν νὰ πλησιάσῃ. Ἐκλήκτο τότε ἀνεγνώρισε Ἀγγλὸς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἀνεγνώρισθη. Μετ' ὀλίγον ἐντέτυο καὶ συνητάτω μὲ τὴν Λαίδην Στάνοπ ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἡ λαίδην τοῦ ὠμίλησε μὲ παρότρυνον ἐπὶ τὸν ναυστικὸν τὸν εἰρηνικὸν διὰ τὰς γυναικεῖς ἀδυναμίας, τὸν γνωστὸν ἐκ τῶν δημοσιευθέντων ἡδὲ ἔργων τοῦ καὶ ὁ εὐγενὴς λόρδος τῆς ἀνεγνώρισε ὅτι εἶχε δίκην. Ἐπείρασεν μαζὺ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἡ Στάνοπ ἐξήγησε ἀπὸ τὸν Μπάδρον νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ ταξιδί τῆς. Ἄλλ' ἐκείνος εἶχε κατὰ δεξιότατον νὰ κίμῃ. Νὰ βοηθήσῃ ἕνα λαὸν ν' ἀναστήσῃ. Παρὰ τὴν Ρόδον ἕνα ναυάγιον ἐστοίχισε εἰς τὴν λαίδην Στάνοπ τὴν ὁποίαν ὅλων τῶν ἀποσκευῶν καὶ τῶν χρημάτων πού εἶχε μαζὺ τῆς,

ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἦλθαν νέα ἐφόδια ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ περιουσία τοῦ Στάνοπ ἦτο μεγάλη. Παρ' ὅλα ὅσα εἶχε σπαταλήσῃ ὁ πατέρας τῆς ὁ λόρδος Στάνοπ ὁ ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸν Ρουσσὸ καὶ τὸν Μάμπλιν, καὶ πολήσας ὅταν ἐξεργάσῃ ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις τὸν πύργον του, τὴν πολυτελὴ ἐπιπλοὺν τοῦ μεγάρου του καὶ τὰ ἀμάξια του διὰ νὰ ζήσει «δημοκρατικῶς» ἔμεναν ἀκόμῃ παρὰ πολλά. Ἡ περιουσία αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐπὶ εὐνοίαν σχεδὸν ἕτη μεγάλῃ πηγὴ τῆς συντηρήσεως τοῦ ἀλλοκότου μικροῦ βασιλείου πού ἱδρυσεν ἡ Στάνοπ εἰς τὸ Ταντιόρ. Οἱ φυλάκοντες Ἀραβες πού ἐμαθάν τὴν ἀφῆξιν εὐγενοῦς καὶ βαθυπλούτου Ἀγγλίδος ἀποφασισμένης ν' ἀναυσιτῆσῃ τὸ ἀρχαῖον συριακὸν κράτος ἐσπευσαν νὰ τὴν ὑποδέχθωσαν.

Τοὺς ἔφερε δύο πράγματα πού τοὺς ἱκανοποιούν. Τὸ μῖσος τῆς κατὰ τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ «φρουδοῦς» εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ πού τῆς εἶχε καταστήσῃ ἀδερὰν τὸν πόθος, φρενίτις εἰς χορήματα, πολλὰ χορήματα.

Μετ' ὀλίγον ἡ Στάνοπ ὕψωνε τὴν σκηνὴν τῆς εἰς τὰ συριακὰ βάρη, μοιράζουσα ὑποσχέσεις εἰς τοὺς φίλους τῆς ἀρχῆς πού τὴν ἐπροσκόουν ὡς μυθικὴν βασιλίσσαν καὶ ἀναμνησκουσα καταλήλνυτον ἐνκαίριαν διὰ νὰ σηματοποιῇ πραγματικὸν κράτος. Τῆς ἐνεθάρρυναν τὰς ἐλπίδας αἱ μεταξὺ τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦ Μεχμέτ Ἀλὶ τῆς Αἰγύπτου ἐριδὲς τῶν ὁποίων ἐπὶ στενεύειν οὐκ ἔαχε ποῦτο. Κατέφυγε ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὸ ὄρος Λιβάνου, ὅπου ἔκτισε κολοσσαῖον πύργον μὲ ἀρχιτεκτονικὴν ἀρχαίαν ἀσιατικὴν ἀνακτόρον, ἀφοῦ προηγουμένως ἐν μέσῳ ἔρπον Ἀρβὼν ἐστέρφθη βασιλίσσα τῆς Πολιμῶν εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς ἐνδόξης πόλεως μὲ τὸ ὄνομα Ζηνοβία ἡ Β'.

Ἐκεῖ ἐπεριμένε ματαίως τὴν ὑπακοήν τὸν ὁνείρου τῆς. Εἶχε γράσει καὶ ἐπεριμένε ἀκόμῃ. Καὶ δὲν τὴν ἀπεθόρυνε παρὰ μόνον ἡ οἰκονομικὴ ἐξάντλησις. Χρήματα δὲν ὑπῆρχαν πλέον διὰ νὰ τῆς στείλουν καὶ τὰ χρήματα εἶχεν ἤδη κίμῃ διὰ ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς γύφους τῆς ἀπειθήσεως, εἶχαν ἀρξίσει νὰ κραυγαῖον. Ἐξητλημένη τέλος, ἀρρωστή, ἐγκαταλειμένη ἀπὸ ὅλους, εἰς τὸν πύργον τοῦ Λιβάνου πού εἶχεν ἤδη ἐρειπώθῃ καὶ ὑπερβαστάζετο ἡ ὁροφὴ τοῦ ἀπὸ κομοῦς δένδρου, μὲ τὰ παρὰ ἄνωρα σπασμένα, ἀπέθανε μόνῃ ἐντέλως εἰς μίαν ὑπερῶν κρύον ἀφοῦ τὴν προηγουμένην εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ κοντὰ τῆς καὶ αὐτὴν τὸν ἱατρὸν τῆς.

Ὁ κ. Δ. Καμπούρογλου ἔχει δώσει πρόχειρον εἰκόνα τῆς παραδόξου ζωῆς αὐτῆς τῆς γυναικὸς, ἀλλὰ τὸ ἱστορικὸν εἶδος τῆς ζωτικῆς περιπέτειας τῆς εἶνε τόσο πολὺ, ὥστε πάντοτε εἶχε νὰ εἰπῇ κατὰ δι' αὐτὴν ἐνδιαφέροντα πράγματα. Τὴν ἀριωτέραν περιγραφὴν τῆς τῆς καὶ ὁ Λαμαρτίνος πού τὴν ἐπεσεφῆθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Λιβάνου.

Ὁ κ. Δ. Καμπούρογλου ἔχει δώσει πρόχειρον εἰκόνα τῆς παραδόξου ζωῆς αὐτῆς τῆς γυναικὸς, ἀλλὰ τὸ ἱστορικὸν εἶδος τῆς ζωτικῆς περιπέτειας τῆς εἶνε τόσο πολὺ, ὥστε πάντοτε εἶχε νὰ εἰπῇ κατὰ δι' αὐτὴν ἐνδιαφέροντα πράγματα. Τὴν ἀριωτέραν περιγραφὴν τῆς τῆς καὶ ὁ Λαμαρτίνος πού τὴν ἐπεσεφῆθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Λιβάνου.

Ὁ κ. Δ. Καμπούρογλου ἔχει δώσει πρόχειρον εἰκόνα τῆς παραδόξου ζωῆς αὐτῆς τῆς γυναικὸς, ἀλλὰ τὸ ἱστορικὸν εἶδος τῆς ζωτικῆς περιπέτειας τῆς εἶνε τόσο πολὺ, ὥστε πάντοτε εἶχε νὰ εἰπῇ κατὰ δι' αὐτὴν ἐνδιαφέροντα πράγματα. Τὴν ἀριωτέραν περιγραφὴν τῆς τῆς καὶ ὁ Λαμαρτίνος πού τὴν ἐπεσεφῆθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Λιβάνου.

Ἡ Λαίδην Στάνοπ

(Προσωπογραφία τοῦ Ράινολτς)

ἀνάταυαν τοῦ πολιτικοῦ τοῦ σταδίου ἔκαμε τὸ ταξιδί τῆς Παλαιστίνης ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ συνεπληροῦντο αἱ ἐντυπώσεις εἰς τὸν δὲν ἐπισκέπτετο τὴν λαίδην Στάνοπ. Ἡ παράδοξος αὐτὴ γυναικα εἶχεν ἤδη προκαλέσει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν διανοητικῶν καὶ πολιτικῶν κύκλων τῆς Εὐρώπης. Μαζὺ μὲ τὴν κυρίαν Στάελ, τὴν Γερμανίδα Σάνδη καὶ τὴν τραγοῦδον Ραχὴλ ἀποτελοῦσε τὴν νεοτράδα τῶν μεγάλων γυναικῶν φουρογνοῦν τῶν αἰώνων. Δὲν ἦτο μὴ ἐκκεντρικὴ Ἀγγλὶς ἀπλῶς πού ἐξήγησε νὰ γίνῃ βασιλίσσα τῆς ἐρήμης καὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Παλμύρας πού εἶχαν ἔλθῃ εἰς φῶς μόλις πρὸ ἐνὸς αἰῶνος τότε. Ἦτο ἕνα πνεῦμα κατεχόμενον ἀπὸ ἱερὰν διάνοιαν, μία νέα μορφή Σιβύλλης πού ἤθελε ν' ἀναβαπτισθῇ ὁ κόσμος εἰς ἕνα νέον Ἰορδάνην, μία προφήτις πού ἀν' ἀπροεμάνε τὴν συντηρίαν τοῦ πνευματικοῦ καθεστῶτος τῆς γηρασμένης Εὐρώπης, εἰς αἰσιοδοξίαν διὰ τὸν νέον κόσμον, πού θὰ προήκοιτο ἀπὸ μίαν μορῶν καὶ ἀναθάρσιν. Ἦτο μία αἰθεριωτέρα βασιλίσσα Σαββά πού δὲν ἐπῆγε νὰ γνωρίσῃ τὸν Σολομῶνα καὶ τὸν ἑσπέρτα του, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά του, τοὺς νόμους τῆς τὴν ἀρετὴν τῶν πατριάρχων τῆς Βίβλου καὶ τοῦ προφητικῶν χριστιανισμοῦ. Μία ζωντανὴ Σίγγρα πού ἐπρόβαλε τὸ θεοσοφικὸν αἰνίγμα τῆς ἀπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἡρώος τοῦ Λιβάνου ὅπου εἶχεν ὑψώσει τὸν ἀλλοκότον πύργον τῆς, ἀνέκτορα ἀνυπόδοτον βασιλείου, ἐνὸς κράτους πού ὑπῆρχεν εἰς τὴν φαντασίαν τῆς.

Τῆς ἀπεθύμουν λοιπὸν ἐπιστολὴν διὰ τῆς ὁποίας τῆς ἐξήτει ὡς χάριν νὰ τὸν δεχθῇ. Τὸ γράμμα τὸ ἔφερε Ἄραφ ταχυδρομὸς καὶ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΩΝ

[Γραμμένα γιὰ τὸ «Μπουκέτο»]

Καλοκαιρία ἀλάστρα, μονοχρώματα,
γλῦκες, πληγές,
αἰλοὶ χρονοὶ, δασάκια μέσ' στὰ σύμματα,
γλῦκες πηγές·

φλόγες αἰγές, λαχτάρες, θεῖα λυσίματα
θανατοῦ,
— τοῦ ἡλίου γλυκὰ σβούσματα
μέσ' στὰ νερά...

Ἐλάτε, ἐλάτε, πράσινα χοιρίμια
τῆς χαρῶντῆς!
ἔλα, γλυκὸ μου βράδι, ἄσρητα μίλινα,
καὶ μὴν ἀργεῖς...

πόθοι αἰνινοί, πλανέματα, λυσίματα
θανατοῦ,
— λαγγέματα, σβούσματα,
λόγια φτερά...

ΜΑΤΙΑ

Μάτια συναντημένα μέσ' στὰ τρίστρατα,
γιὰ ποῖο σκοπὸ; —
ποῦ μὲ σιγὴν μᾶς δίνονται, καὶ χάνονται,
καὶ τ' ἀγαπᾷ,

ἔτσι, γοργὰ ἰδωμένα μέσ' στὸ στρίψιμο
τοῦ σοκαλοῦ,
— ποῦ ὅλο περὶν καὶ φεύγουνε, καὶ χάνονται,
καὶ πάνε ποῦ;

μάτια τοῦ χάκου, μάτια δίχως ὄφελος,
μάτια στενὰ,
— ποῦ δύνονται ἔτσι, ἀλλόκοτα — καὶ χάνονται
μέσ' στὰ στενὰ,

καὶ ποῦ θυμίζουν κατὰ ποῦ δὲ γίνεται,
ποῦ γλυκὸ —
κατὰ ποῦ σὰ νὰ ἐλάθῃ μέσ' στὰ σύννεφα,
καὶ ἀπὸ καιρὸ...

Ναυαλὸν ἀπαχιδιώτης

ἔκαμε ἐξαιρετικὴν ἐντύπωση εἰς τὴν λαίδην διὰ τὸ ποιητικὸν ὄφρος καὶ τὴν λιπιδιότητά. Ἡ δόξα τοῦ Λαμαρτίνου δὲν εἶχε φθάσει ὡς τότε μέχρι τῆς Στάνοπ. Τὸν ἀγνοοῦσε ἐντέλως. Ἀλλ' ἐμάνετο ἀπὸ τὸ γράμμα τὸν ἐξαιρετικὸν ἀνδρωπὸν καὶ τὸν ἐδέχθη.

Αὐτῆς τῆς ἐπισκέψεως ἔχει δώσει ὁ Λαμαρτίνος ἐκτενὴ περιγραφὴν εἰς πολλὰς σελίδας μὲ τὸ γνωστὸν ἔργον του «Ταξιδί εἰς τὴν Ἀνατολήν». Ἦτο μὲ δέξιμας πού ἐνδύοντο τὰ ἡδὲ τῶν Ἀσιατῶν ἡγεμόνων. Ὁ Λαμαρτίνος ἔπερσε ἀπὸ στοᾶς, ἀπὸ ἐρημικῶν διαδρομῶν, ἀπὸ αὐλῶν, ἀπὸ κήτους περιφερικῶν περιτρίων καὶ ὠθηθῆναι εἰς μίαν αἰθούσαν σκεπτῶν μεγαλοπρεπῶς ἐπιπλωμένην καὶ ἀνατολικὸν ἐντέλως τρόπον. Ἡ Λαίδην Στάνοπ ἐκάθητο εἰς ἕνα θρόνον μὲ φόρεμα πριγκιπέσσης τῆς Ἀνατολῆς μ' ἐνὶ τοιμαρῶν λευκὸν εἰς τὸ κεφάλι καὶ μὲ πασουμῆκα τοῦρκικα ἀπὸ μαροκινῶν. Ἦτο τότε πλέον πενήνῃ χρόνων, ἀλλὰ διετηρεῖτο καλὰ ἀκόμῃ. Εἶχε χαρματηρικὰ λεπτὰ καὶ εὐγενῆ, ἐκφρασιν γαλήνην καὶ σοβαρὰν καὶ χειρονομίας μεγαλοπρεπείας. Ἡ ὡμορφία τῆς, ἦτο ἀπὸ ἐκείνας πού δὲν ἀλλοτρώοντο μὲ τὸν χρόνον, ἀλλὰ πέρουν μόνον αὐστηροτέραν ἐκφρασιν. Ἐμίλησε εἰς τὸν Λαμαρτίνον μὲ ἐνδιαφέρον. Αἱ πεποιθήσεις τῆς ἦσαν πεποιθήσεις ἱερείας ἀσιατικῆς ἱερῆς. Ἐπίστευε εἰς τὸ μοῖρατον, εἶχε μάθει τὴν τέχνην νὰ διαβάξῃ εἰς τὰ ἄστρα, ὀλίγων λεπτῶν συνάντησις μὲ ἕνα πρόσωπον ἦτο ἀρκετὴ διὰ νὰ μαντεύσῃ μ' ἀκριβείαν σχεδὸν, κατὰ τὸν Λαμαρτίνον, τὸ παρελθόν του καὶ νὰ διαβῇ τὸ μέλλον του. Ὁ γάλλος ποιητικὴ Σιβύλλα. Συνεξήγησαν ἀκόμῃ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν θεωριῶν τῆς ἐποχῆς. Περὶ ἀριστοκρατίας καὶ δημοκρατίας. Ἡ Στάνοπ εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν εὐγένειαν τῆς καταγωγῆς. Ἦθελε νὰ ἐξευγενισθῶν οἱ ἄνθρωποι διὰ τῆς καλλιέργειας τῶν γενεῶν. Αἱ θεωρητικαὶ τῆς πεποιθήσεις ἦσαν μεσαιωνικαί. Ὁ Χριστὸς κατ' αὐτὴν ἦλθε διὰ νὰ προαναγγεῖλῃ τὸν Μεσσίαν. Αὐτὸν τὸν Μεσσίαν ἀνέμενε ἡ Στάνοπ καὶ ἐπίστευε ὅτι ἡ ἑλευσίς του δὲν ἦτο μακρὴν. Τὸ ἀπεστήριξε μὲ θεωρητικὸν παθος καὶ συμπεράσματα φιλοσοφία ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ρευμάτων τῶν τελευταίων αἰώνων. Ἦτο πρῶτον καὶ σφῆ. Ἡ ἀνάγκη τῆς ὁποιαδήποτε τῆς συγχρόνου ψυχῆς ἦτο δι' αὐτὴν ἀνάγκη διὰ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὰς ἀδυναμίας τῆς ἑποχῆς ἀνδροπότης. Μία ἀλλοκότος ἀλχημικὴ τῆς τῶν ἀρχῶν τῶν παλαιῶν θεοσοφικῶν, τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν τῶν αἰώνων, τῶν μυστικῶν τῆς περικλῆς ἀστρολογίας, τῶν ἀσιατικῶν δογματισμῶν εἶχε συντελεσθῇ εἰς τὸν ἐγκέφαλόν τῆς διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ συμπεράσμα τοῦ μεσσανισμοῦ.

Ἦθελε ἡ ἐξωτικότερα ὄνειροπόλος τῶν ἀρχῶν τοῦ δεκάτου ἐνέτου αἰῶνος. Μία βασιλίσσα Σαββά πρῶτον καὶ ἀλλὰ ἀποπνευματωμένη καὶ δραματικὴ ὡς σαιξπήρειος φουρογνώμη.

Δ. Α. Κόκκινος

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ ὑποσημειώσεις τοῦ κ.

Χαρίλ. Ἀντωνίου. Οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ἀναδημοσιεύσεως τῆς καὶ ἐκδόσεως ἐκτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μέσα σ' ὅλα μου τὰ καθήκοντα, μὲ ἔμενε νὰ κάμω ἐπίσκεψιν στὴν καλὰ μου δασκάλα, τὴν δασκάλα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας. Τὴ δύστυχῃ! Μ' ἀγκάλιασε, μ' ἐφίλησε, καὶ μὲ ἔκαμε ἀμέσως ἀρσένιον γάμου! Ἦθελε νὰ μὲ δώσῃ γιὰ γυναῖκα, μὴ νὰ κόρη τῆς γειτονίας τῆς, πού τῆς ἐπαίνοῦσε τὰ χαρίσματα μ' ἀσυγκρίτητον ἐννοουσιασμό. Ἡ νέα ἐτοῦτῃ κόρη εἶχε πολλὰ προτερήματα, πολλὰ ταλέντα. Θὰ τὰ παραλείψω ὅλα, ἐχθὸς ἀπὸ ἕνα μόνον, τὸ πρῶτον ἀξιοσημειώτο καὶ περὶ κατὰλληλον νὰ συναρπάσῃ τὸ αἶσθημα καὶ τὸν ἔρωτα ἐνὸς συζύγου: θὰ σηκωνοῦν τὴν νύχτα, καὶ δὲν Σάββα, θὰ ζῶμεν τὸ ψωμὶ κι' ἐνωρὶς τὸ πρωὶ θὰ μὲ δὲν ἔφερνε, ψημένο καὶ ζεστό, στὸ κρεβάτι μου... Ἀποκρίθηκα πῶς θὰ τὸ σκεφτόμουν (1). Σ' αὐτὴν ἐπίσης τὴν ἐποχὴ μὴ κυρία τῆς γειτονίας ἐστειλε νὰ δανεισθῇ ἀπὸ τὸ σπίτι μας μὴ χτένα καθαρή. Δὲν ὑπῆρχε στὸ σπίτι παρὰ μία, ἡ δική μου. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ τῆς τὴν δανείσω. Ὅντες μὲ τὴν ἔφερε πίσω, ἡ φτωχὴ μου χτένα ἦταν σὲ τέτοια κατάσταση, πού ἀρνῆθηκα νὰ τὴν πιάσω στὸ χέρι μου. Τὴν ἔβαλα ἐκεῖ, ὅστερα ὅμως ἀναγκάσθηκα νὰ παραβιάσω τὴν ἀπόφασίν μου καὶ τὴν πῆρα νὰ τὴν καθαρίσω. Ἦταν μακρὴ, ὄχι ἀπὸ κοσμετικῆς, πού δὲν τὴν ἔφεραν ἀκόμα στὴ χώρα (2), ἀλλ' ἀπὸ μὴ λῦδα, πού τὴν γέμιζε μέχρι ἄκρας! Τὸ πρῶτον ἐτοῦτο μεροδοῖλι δὲν ἐφῆσσε νὰ τὴν καθαρίσω ὁλόκληρη καὶ τ' ἀρχαία τῆς ὧλες αὐτῆς ἐμείναν γιὰ μέρες ἀκόμα διατηρημένα. Ἡ στοματοκαταρραχὴ μου, στὸ διάστημα τῆς ἡράκλειας αὐτῆς ἐργασίας, μ' ἔκαμε νὰ ὁρασθῶ πῶς, ἂν ἡ κυρία ἐκείνη τοιμοῦσε νὰ ξαναζήτῃ τὴ χτένα μου, θὰ τῆς ἔστερνα μίαν ἀείνα (3). Ἀλλὰ ἀφορμὴ νὰ δυσσαρεστηθῶ μὲ συνέβηκε μὲ τὴν δολοφονία τοῦ Ἀτλαντὰ μου. Ἐνῶς ὁρατοῦ Γεωγραφικῶς Ἀτλὰς καινοῦργιος καὶ καλοδεμένος, πού τὸν ἔφερ' ἀπὸ τὸ Παρίσι! Ἐκάμα τὸ λάθος νὰ τὸν δανείσω σ' ἕνα νέον, πού μελετοῦσε Γεωγραφία! Αἱ ἀν' ἡμποροῦσα νὰ ὑπομνησθῶ! Ὅντες μὲ τὸν ἔφερε πίσω, χρειάσθηκα νὰ τὸν πιάσω μὲ τὰς ἀκρας τῶν δαχτύλων μου καὶ νὰ τὸν πετάξω ἀπὸ τὸ παρῆντι. Ἦταν στρατασσαρισμένος καὶ λερωμένος κατὰ τέτοιον τρόπο, πού δὲν ἐμποροῦσα νὰ τὸν πιάσω, χωρὶς διὰθεσιν γιὰ ἐμεῖς !!

Τότες ἦταν, καθὼς εἶπα, πού ἐσύνθεσα μερικὸς στίχους. Ἐάν δὲν εἶχαν σχεδὸν ὅλοι κηλιδωθῇ μ' ἐκφράσεις καὶ πράγματα ἀισχρά, θὰ τοὺς εἶχα διατηρήσει καὶ θὰ εἶχαν, στὴν ἰσχνή μου φιλολογία, τὴν ἀξία, πού εἶχε πάντα τὸ λίγο, στὴν ἀρχὴ καὶ ἐν τῇ ᾧ.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνη ἦμουνα 29 ἢ 30 χρόνων. Ἀνδρική ἡλικία θὰ σκεφθῇ κανεὶς. Εἶχα ὅμως ἀπὸ φυσικὸν, μὴ μακρὴν, πού λέμε, παιδικὴν ἡλικία. Ἐν τούτοις οἱ γονεῖς μου, πού ἦταν στὰ πρῶτα καὶ μ' ἤλελαν ἀπόλυτα, νὰ μὲ σπρωξοῦν πρὸς στίς δημόσιες θέσεις, μ' ἐλίσσαν νὰ πᾶσιν ἐκεῖνα τοῦ Παρθέου δικαστῆ τοῦ Λητοῦ. Ἐσυναινεσα σὲ τούτῳ, γιὰ νὰ τὸν ἐνταχθῶ, ἦταν ὅμως αὐτὸ ὑπερβολικὰ σοβαρ

ΣΕΡΒΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΜΕΘΥΣΤΑΚΑΣ

[ΤΟΥ Α. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ]

«Ολοι, όλη η γειτονιά τόν έλεγε «μεθύστακας». Οί γυναίκες τόν έφοβόντο, οί άνδρες μόνον πού δέν τόν φούσαν στό πρόσωπο, και τά παιδιά έτρεχαν από πίσω του σάν νά κυ ηγούσαν λυσσασμένο σκύλλο.

Μά ήτανε δά αλήθεια!... Περπατεί και πέφτει τάν-τουν από τόν ένα τοίχο στόν άλλο παραμιλώντας.

Τά μάτια του χωρίς καμιά έκφραση, κόκκινα σάν αίμα. Κουνά τά χέρια του από τή μιά στην άλλη σάν νά δέχνη κάποιον. Σου κάνει κακό νά τόν βλέπης!

«Ολοι τόν αποφεύγουν, γελούν μαζί του, και τά παιδιά τρέχουν πίσω του φωνάζοντας «Γιούχα!.. μεθύστακας κοκκινομάτη!»

Τυχαίνει πολλές φορές νά πιη τόσο πολύ πού πάει-πάει τρικλίζοντας και μπάλ!... πάτονε κάτω.

Και κοιτάει στό δρόμο, ός πού νά τόν δη κανέναν χοροφύλακας. Μά ό θεός ξέρει πότε θά τόν δούν.

Έπί τέλους τόν βλέπει ένας, πληγαίνει κοντά του, τόν σκουντά, τόν σπρώχνει, μά αυτός τού κάκου! «Άλλο δέν μένει τόν άρχίζει στις κλωτσές με τό τακούνη στά πλευρά. Με τά πολλά σηκώνεται.

Σηκώνεται όπως-όπως, μά δέν μπορεί νά περπατήσει άρχίζουιν λοιπόν νά τόν σέρνουν ός τή φυλακή.

— Πάλι αυτό τό γουρούνι μου έφρατε εδώ!

Μέ αυτά τά λόγια τόν υπόδεχονται πάντα στό τηχημα, ένφ αυτός... δέν απαντά τίποτε... Μά δέν είναι δά και σέ θέσι νά απαντήσει.

Τόν πετούνε, σάν ένα παλιόρροχο, σέ μιιά γωνιά, όπου τόν πέρνει εύθύς ό δίνος και κοιμάται σάν φόβιος... Ξυπνά τό πρωί.

— Ά!.. κατάλαβα!.. ψιθυρίζει και άρχίζει νά ζητά συνώμη. Κλαίει, μά τόσο πικρά...

Τόν βγάζουν από τή φυλακή και φεύγει παραμιλώντας.

— Αί, κι' άν ήξευραν γιατί έγεινα μπε-κρής!

Αλήθεια, είναι μιιά ιστορία πολύ συζητητική.

Ποιν τρία χρόνια, ήτανε τότε τριάντα χρονών, ό Γρηγόρης ήτανε επιτήδειος, προκο- μένος και έξυπνος εργάτης. Τά χέρια του πετούσαν στη δουλειά και σάν τίμιος και οί- κονομος πού ήταν έξοτος ευτυχισμένος.

Έτυχε νά απαντήσει στό δρόμο του μιιά γειτονοπούλα. Έδούλευε κι' αυτή. Δεκα- εντά χρονώ, τύπος ραφτοίτσας πού ξέρει νά ντυνεται με τό τιποτα, ζή έλεύθερη σάν τό πουλί και γελά... όλο γελά...

«Ο Γρηγόρης, από τήν πρώτη φορά πού τήν απάντησε στη σάλα του σπιτιού, άνε- βαίνοντας στην καμαρά του, σκέφθηκε:

— Τά μάτια της αστράφτουν σάν φωτιές... Είναι εύθυμη σάν πουλί... νά γυναίκα για νά πάρη κανείς... Και τό κάτω-κάτω της γαρ- φής, μοναχός κινείσ μήτε στόν παράδεισο!...

«Ο Γρηγόρης είχε μαζεμένα κάτι παρα- δάκια... Έ'η ραφτοίτσα, τήν έλεγαν Λούσα ήτανε άξια κοπέλλα.

— Θα γίνη νοικοκυρά από τις πρώτες — έσκέπτετο ό Γρηγόρης, θά περνούμε μιιά χαρά, και ύστερα από λίγο καιρό και κανένα άφρότο και εύμορφο παιδάκι... χά! χά! χά!

Σέ δύο — τρεις εβδομάδες... η Λούσα και ό Γρηγόρης ήταν ευτυ- χισμένο άντρογυνο.

Πλούσιοι δέν ήσαν, μ' όλα ταύτα έξη μήνες κατόρθωσαν όπως — όπως νά περάσουν ευτυχισμένα. Μά στό τέλος τού έκτου μηνός έτυχε μιιά φορά νά γυρίση ό Γρηγόρης από τή δουλειά του τό με- σημέρι. Ήταν τό όνομα τού άφεντιζού του και τούς σγόλασε νά πάνε νά διασκοδάσουν. Έρχεται στό σπίτι και βρίσκει τή γυναίκα του νά γλυκοκοιμούνται με τό Μιχάλη, τό σωματίτση, τό κουμπάρο, πού τούς έστεφάνωσε.

«Ο Γρηγόρης μαλάκωσε λίγο τού Μιχάλη τά πλευρά, έδωσε με- ρικές κατακεφαλιές τής Λούσας και έφυγε...

Έίχε σκοπό νά μη ξαναγυρίση πειά σπίτι του, μά δέν έβράσταξε, τήν άγαπούσε πολύ...

Ποιν όμως γυρίση κατσοκίλησε τρία ποτηράκια άπ' τό «βαρύ»... Ήταν ή πρώτη φορά πού τόκανε.

«Η Λούσα είδε πως τάχει «δαγκαμένα» και τού λέγει:

— Μόν' αυτό μάς έλειπε! Δέν φτάνει πού δένεις τή γυναίκα σου, τώρα άχισες και τό ποτό!.. Νά άντρας, νά μάλαμα!...

Έτσι, άλλωστε, επί τέλους τά σιάζανε. Έκείνη έκανε όλο πως άδικα τήν ύποπτεύτηκε και έκείνος... τούπίστεψε... Και όχι μόνον τό πίστεψε, αλλά τής ζήτησε και συγχώρησε... Άγάπησαν και πέ- ρσαν έξη μήνες άκομα σάν τά πιπίνα.

Έξαφνα ό Γρηγόρης πήρε ένα γράμμα χωρίς ύπογραφή. Τό γράμμα διεκλάρηνε πως ό φούρναρης, εκείνος δηλαδή πού κρατεί τό φούρνο κάτω από τό σπίτι της κτλ. κτλ.

— Φτού, νά πάγ' ό διάβολος!... Δέν είναι δυνατόν!.. Και γιατί όχι;

— Νά! γιατί ό φούρναρης αυτός είναι γέρος, και άσχημοφύλης και τρέχουν και τά σάλια του...

Δέν είναι δυνατόν, και όμως... ό Γρηγόρης άρχισε νά παρ- φυλάγη.

Φύλαγε, φύλαγε, και βλέπει μιιά φορά τή Λούσα νά βγαίνει με τό γέρο από μιιά μπυραρία...

Ποιν όμως νά σταθή «στό καρτέρι» άδειασε πέντε ποτηράκια... θάρρος μάλιστα έξη, για νά πάρη θάρρος.

Τους είδε νά έρχονται και οίχτηκε επάνω του, μά τά πόδια του... δέν τόν βαστούνε... λυγούνε.

— Ά, άτιμη! φώναξε με πνιγμένη φωνή.

«Ο φούρναρης άρχισε νά φωνάζη: Βοήθεια! Στη φυλακή τό μεθύστακα! Στη φυλακή!

Τι έγινε λοιπόν;

Νά! έγεινε, ότι... συγχώρησε τή Λούσα εύθύς τήν άλλη μέρα. Τέλειωσε παλιάνθρωπος, πού νά τόν πάγ' ή όργή!

Μά και ό ίδιος αυτήν τήν ιδέα είχε για τόν εαυτό του. Και όλα αυτά γιατί τόν είχε μαγεμένο πέρα-πέρα «χρής έα, μαθές, δέν μπορώ νά ζήσω!»

Και ήταν αλήθεια! μέρα με τήν ημέρα ή παληογυνίκα γινόταν πειό εύμορφη... Μικροκάμωτη, με μιιά θαλασσιά ρομπίτσα, με αν- τεφένια κομμάτι, με άσπρο γκαζάκι και με μιιά χαριτωμένη γρη- βατίτσα... Με λίγα λόγια σάν κυρία!

Τή συγχώρησε κι' αυτή τή φορά, μά θά τή συγχωρούσε πολλές φορές άκόμα, άν ή Λούσα δέν άποράσισε νά τόν όφειση μιιά ρα- πτίνα.

Γόρως μιιά βραδυά ό Γρηγόρης από τή δουλειά, —στό σπίτι ψυχή.

Βλέπει ένα χαρτί μπηγμένο στη γωνία τού καθρέφτη. Τό πέρνει και άρχίζει νά τό δια- βάζη.

«Τέτοια ζωή δέν μπορώ νά τή βαστήξω. Στο σπίτι δέν θά ξαναγυρίσω. Ός πού είπα νά έπρέπει νά φροντίσω για τόν εαυτό μου.

Νά, άλλες είναι ντυμένες στό μεταξάκι και γυρίζουν με τ' άμύξια. Γι' αυτό συγχώρ- σε με...»

«Ω, τί λόπη! Και πόσο, μά πόσο ήμε ό Γρηγόρης έκείνο τό βράδυ!

Από τότε πειά άρχισε...

Τό άφεντιζό του (πούς έχει όρεξ νά βαστά ένα μεθύστακα;) φωνικά τόν έδωζε. Δουλειά δέν έχει. Έ'η καρδιά του ραγίζει και όλο βαρειαναστενάζει, και έτσι έγινε ότι έγινε.

Μεθά ό Γρηγόρης κάθε μέρα και γυρίζει εδώ κι' εκεί γυροδόντας τή Λούσα τήν ερ- μάται πάντα και τήν άγαπά σάν και πρηνά.

Τή γυρνε, τή γυρνε, ός πού έχανε και τήν έλαπιδά του.

Και πίνει βότκα — τρομάρα. Και όσο πίνει, τόσο δέλει. Μά και πως νά μην κη, από μόλις ξεμεθύση τήν βλέπει ό λοζάνταν ημρός του, με τό θαλάσσι της φουστανάκι νά τού γελά!

«Η ντροπή και ή λύπη! — νά πως τού έφερε τό πάθος τού μ- θυσίου και πίνει άκατάπαντα.

«Έγινε... πού δέν μπορούσε νά γείνη χειρότερος.

— Μπεκρόμυτρο!.. γιούχα!.. τού φωνάζει ό κόσμος, ένφ αυτός τραγουδά, και σάν λύκος μονογκρίζει δεξιά και άριστερά.

«Έτυχε μιιά φορά νά πιάση δουλειά. Τρείς μέρες δουλέψε όπως πρέπει και τό Σάββατο λογαριάστηκε.

Πέρνει τόν παρά και άρχίζει... από κατηλιού σέ κατηλιού.

Περνούσε από μιιά πλατιά... έξαφνα κάποιος από πίσω τού φ- νάζει «βάρδα! φύγε!» Άχ!

«Ο άμαξάς δέν πρόφτασε νά σταματήσει τά άλογα και τό άμύξ πέρασε πάνω από τό Γρηγόρη πού είχε πέση κάτω.

Μέσα στην άμαξα, ήταν μιιά κυρία πολύ πλούσια ντυμένη. Μαζεύτηκε κόσμος πολύς. Έ'η κυρία πολύ πονόφυχη, κατέβη από τ' άμάξι. Σηκώνουν τό Γρηγόρη... Άνοιγει τά μάτια του, βλέ- πει, κοιτάζει καλά και βγάζει μιιά φωνή από τό βάθος τής καρ- διας του:

— Λούσα!.. Λούσα!.. έσύ είσαι... ήμαρ...

Δέν είχε δύναμη νά τελειώσει...

«Η Λούσα κι' όλη της τήν άπάθεια και τό μεγαλειό άνεβαίνει πάλι στό άμάξι.

— Έννοια σας, Κυρία, — τής λέγει ένας εύγενής αστυνόμος και τήν βοηθεί νά άνεβη στό άμάξι — τόν ξέρομε αυτόν τόν μεθύστακα και έπειτα έγώ είδα πως τό λάθος δέν είναι δικό σας...

Και τό άμάξι έφυγε...

Α. Δημητρίεφ

Η ΠΟΙΝΤΑΙ ΚΑΙ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ο ΜΠΩΝΤΛΑΙΡ ΠΡΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

«Η έκδοσις των «Ανθέων τού Κηκρού». — «Η επίθεσις των Έφη- μερίδων. — «Ο Μπ. Ντ. Λιέρ περι των δικαστών του. — Η κητάδ κη.

«Από τας πολυλήθεις βιογραφίας και κριτικάς σημειώσεις πού έγράψαν για τόν Μπωντλάιρ, χαρακτηριστικώτερες είναι αι σχε- τικά με τήν δίκη του για τά ποιημάτα του «Τά Άνθη τού Κακού».

«Η έκδοσις των ποιημάτων αυτών, πού αποτελούν τό κύριον έρ- γον τού Μπωντλάιρ, έγινε δεκτή με αγανάκτηση εκ μέρους των πε- ρισσότερων εφημερίδων, των μεγαλειτέρων και σοβαρωτέρων. Κυ- ρίως άφορμή στην κατωδίωξη τού ποιητού, έδωσε κάποιος άρθρο πού δημοσιεύτηκε στο «Φιγαρώ» στις 5 Ιουλίου 1857.

«Γρήγορα κρύφτηκε — έγραφε στους έκδότας τού Πουλέ και Μα- λασπές, κρύφτηκε όλη τήν έκδοσι. Είμαι πεπεισμένος ότι ή περιπέ- τεια σφαιλείται σέ κάποιον άρθρο τού «Φιγαρώ» και σέ μερικές άνό- ητες φιλονικίες».

Τό άρθρο αυτό γράφτηκε από κάποιον Γουσταύο Μπουρντέν, ό οποίος έφθασε μέχρι της άκρείτητος νά ύποβάλη στην Εισαγγελία αίτηση έκθεσις από τό έργο τού ποιητού, τά όποια θά ήδύναντο νά θεωρηθούν επιλήψια, ως «προσβάλλοντα τά δημόσια ήθη».

Αλλά πόιος ήτο ό Γουσταύος αυτός Μπουρντέν ό όποιος τόσο πολύ έφρονιζε για τήν «δημοσία αιδώς»; Ήταν γνωστός κυρίως ως συγγραφέας διαφόρων χυδαίων και άνηθίκων άναγνωσμάτων, τά όποια επαρμυτεύοντο έφ'ότις δυνάμει, πρηνήκισσών και άλλα «αυθιχία»...

«Ο Μπωντλάιρ, όπως γράφει στη μητέρα του, είχε έναν όπουγό τόν Γουλιό, ύπέρ αυτό. «Ο όπουγός όμως τής Δικαιοσύνης, Άμπα- τιστή, τόν κατέστρεψε, επίσης και ό όπουγός τών Έστωτικών είχε έλαττωθή τόσο έναντιον του, ώστε άπηγόρευσε στην εφημερίδα «Κορώ» νά γράφη τό ελάχιστον περί τού ποιητού.

«Έχω ύπερ έμού — γράφει ό Μπωντλάιρ, — τόν κ. Φουλό, τόν Σαιν-Μαρέ, τόν Μερμιέ και τόν κ. Πιερί (Διευθυντήν τής Ά- στυνομίας), μεγάλην δύναμιν και οικειότατον φίλον τού Αύτοκρά- τορος. Μου λείπει όμως και μιιά γυνίκα. Ίσως νά διάσχη τρόπος νά ανακαταστήσω στην υπέρβη τήν πρηνήκισσα Μαυθίλη, άλλ' εις μάτην έρευνώ στο κερήρυ μου για νά βρω τόν τρόπο αυτόν.

«Ένεργαστήην πού τό άνακρίτω. Ή άνακρίσις μου διήρκεσε 3 ώρες. Βρήκα ένα δικαστή ευμενέστατο τουλάχιστον.

«Πραγματικώς ή επέμβασις τής πρηνήκισσης θά έφερε σημα- ντικά αποτελέσματα, αλλά δέν κατόρθωσα νά τήν επιτύχω κι' έτσι τό δικαστήριο, έφάνηκε απέναντι μου πολύ σκληρό».

Από τήν επιστολή τού Μπωντλάιρ, τήν απευθυνομένη στην κυ- ρία Σαλατιέ γνωρίζωμεν πως κατηρίσθη τό περίφημο αυτό δικα- στήριο. Ντυται πρόεδρος, Πινάο εισαγγελεύς, Ντελεβώ, ντε Πον- τού, ντε Άμπερτο και Νάχαρ δικασταί.

«Δέν είχε καθόλου ύπατοι, ό δικαστής μου, παρετήρει ό Μπων- τλάιρ. Είχε φρεκωδώς άσχημοι και ή ψυχή των κατ' ανάγκην θά μωσζή με τά μούτρα των!

Κατά τήν δίκην εν τούτοις ό εισαγγελεύς μίλησε πολύ επιφυλα- κτικά κι' αυτό γιατί φοβόταν μήπως άναγκασθούν και άθωώσων τόν Μπωντλάιρ, όπως συνέβη και με τή δίκη τής «Μαντάμ Μπο- λάρ» τού Φλωμπέρ. Έν τέλει ό κ. Εισαγγελεύς έπρότεινε:

«Τό έργον τού ποιητού προσβάλλει τά δημόσια ήθη. Και προ- τίσω ν' άφαιρηθούν από τό έργον διάφορα ποιήματα! Μερικά δηλαδή από τά καλλίτερα!...

«Ο συνήγορος τού Μπωντλάιρ Σάν ντ' Έστ — Άνς κατηγο- ρήσας τούς περισσότερους βιογράφους και κριτικούς, ότι δέν υπακούσαν όπως έπρεπε τόν ποιητή.

Πραγματικώς ό συνήγορος αντί νά εξμνήτη τας καλλονάς τού έργου, αντί νά εξηγήση εις τούς δικαστάς, ότι ή τέχνη δέν έχει σπιν και με τήν ήθική άκόμα, προσάβησε αντίθετος νά έλαρ ίσην τήν θέσι τού κατηγορουμένου, επιτυγχάνον τό ελάχιστον όριον τής τήν. Μερικοί όμως δικαιολογούν τόν συνήγορον, τονίζοντας, ότι αντί νά έξαρθή εις λυσιμούς ύπέρ τής τέχνης, καλώς έπράξε προ- σπαθίσας νά άναίρεση φράσιν πρὸς φράσιν τήν κατηγορίαν, γιατί είχε νά κάνει με δικαστάς έξ επαγγέλματος, έργον των όποιων είναι νά επιβιβούν ποινάς. Έγμνοι εις τήν τέχνην δέν θά τούς συζητιού- σαν, αφού δέν θά τούς έννοιασαν.

«Η δίκη όπως κάθε δίκη τοιαύτης φύσεως, ήτο μιιά κομωδία, τής όποιος τό πινάκι υπήρξε θλιβερόν διά τόν ποιητή.

Πλην των «καταβιβασθέντων ποιημάτων», ό Μπωντλάιρ κατε- δικασθη, διά προσβολήν των δημοσίων ήθων εις 300 φράγκων πό- σινον, οι δέ δύο έκδοται του Μαλασπές και Μπουράς εις 100 φρ- σκιστάς.

«Η κατάδικη αυτή έταξε πολύ μεγαλειότερη έντύπωσι άπ' όσο θά μπορούσε κανείς νά φαντασθή επί τού πηχτού. Ή άτόφρασι αυτή κατ' έντην τόν άγριον αδιάφορο, γιατί τήν θεωρούσε αποτέ- λεσμα μιιάς κομωδίας, αλλά ή κατάδικη τού έργου του τόν έθλιψε βαθύτατα. Τά «Άνθη τού Κακού» αποτελούσαν ένα άρμονικό σύνολο και ό κύριος δικαστής από τήν άνυπόδεση αυτή άφαιρούσαν έξ από τά όμορφωτερα άνθη, έξ ποιήματα από τά προσφιλέστερα στόν ποιητή των, ό όποιος, ως έγραφεν είχε βάλει σ' αυτά όλη τήν καρ- δια του, όλη τήν στοργή του, όλη τή θρησκεία του, όλο τό μένος του.

«Η δίκη αυτή θεωρείται σήμερα ως ένα από τά λυδια και τής στενοκεφαλίας τής γαλλικής δικαιοσύνης.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

[Από τό βιβλίον τού Δρος Ντέκερ]

Τό πρόσωπο χωρίζεται συνήθως σέ τρία μέρη. Τό πρώτο από τήν κορυφή τού μετώπου ως τά βλέφαρα.

Τό δεύτερο από τά βλέφαρα ως τήν άκρη τής μύτης. Τό τρίτο από τήν άκρη τής μύτης ως τό τέλος τού πηγουνιού.

Οί άνθρωποι των όποιων τά τρία αυτά τμήματα τού προσώπου είναι κανονικά, των όποιων αι τρεις άποστάσεις, από τό μετωπο ως τά βλέφαρα, από τά βλέφαρα ως τή μύτη κι' άπ' τή μύτη ως τό πηγούνι, είναι ίσες μεταξύ των και άκρας αναλογίας, οι άνθρωποι λοιπόν αυτοί είναι χαρακτήρος άρμονικού κι' ευχάριστοι στας σχέ- σεις των.

Μία σχετική δυσαναλογία αυτών των γραμμών σημαίνει πάν- τοτε ήθικά έλαττώ-ματα.

«Αν έξαφνα, βρε- θούμε απέναντι ενός προσώπου τού όποι- ου ή δυσαναλογία των άποστάσεων εί- ναι όπως εις τήν εικόνα 1 μπορούμε βεβαίως νά μαν- τέψουμε περί τής ισχυρογνωμοσύνης σ' και τού πεισματός του. Άπ' έτέρου τό εύρύ μετωπο των ανθρώπων αυτών φανερώνει, ότι έχουν αντίληψη.

«Όταν ή άπόστασις μεταξύ μετώπου και βλέφαρων είναι μικρο- τέρα τής άποστάσεως μεταξύ βλέφαρων και άκρας τής μύτης, τούτο φανερώνει ήλιθιότητα.

«Όταν ή άπόστασις μεταξύ τού άκρου τής μύτης και τού πηγου- νιού είναι μικροτέρα φανερώνει χαρακτήρα άναποφάσιτον και σχο- λαστικό (Εικόνα 2).

«Η εικόνα 3 απεναντίας μάς παριστάνει ένα άνθρωπο πανούργο, έξυπνο, αλλά έστερημένον μεγάλης αντίληψης.

«Η τεραστία δυσαναλογία τής μεταξύ τής άκρης τής μύτης και τού τέλους τού πηγουνιού άποστάσεως τής εικόνας 4 προσδίδει αντί- θετως ήλιθιότητα, όρελοιμένην μάλλον εις δειλίαν τού χαρακτήρος.

Παρ' όλη τή μύρφωση πού έχουν άποκτήσει εκ των σπουδών των, μερικοί άνθρωποι, στερούνται εύφρασίς όταν τό διάστημα από τή γωνία τού ματιού ως τή μέση τής μύτης είναι μικρότερο από τό διάστημα από τή μέση τής μύτης ως τήν γωνία τού στόματος.

«Έκείνοι οι ό- ποιοι είναι προκο- σμημένοι για νά τελεάζουν γα- μογελούν άντα- τως άνηθύνον- τες λοζά τό άνω χείλος. Έπίσης έχουν μιιά χαρ- ακτηριστική κίκα- νία στο βάθρομά τους. Άμα πρόκειται νά χαριετίσουν τό γάμον υποκλινόμενοι άπόκρια πρὸς τά έμπρός σά νά έπρόκειτο νά πέ- σουν. Βαδίζουν με ζήχ-ζήχ και δέ μπορούν νά συζητήσουν τά μύτα τους συνεχώς επί ενός άνειπεμένου. Κλείνουν τό μύτι τους πάντα και φράζοντα έτοιμοι νά προσβούν σέ έκπαιστρούσεις.

«Αμα γελούν τό μέλο τους εις διακεκομμένον και μωαίει σάν μηχανίζον.

«Τελειώνοντας τ' άνωτόμο έχωμεν νά προσθέσουμε ότι οι άνδρες των ματιών εις στήν άνωθεν έκείνως ήθικόν έκφυλισμόν και κομπάντων όταν τό λευκό του ματιού εις σηματοδοτούν με μωαρο.

(Μεταφράσις)

Εικόνα 1

Εικόνα 2

Εικόνα 3

Εικόνα 4

Εικόνα 5

Εικόνα 6

Εικόνα 7

Εικόνα 8

Εικόνα 9

Εικόνα 10

Εικόνα 11

Εικόνα 12

Εικόνα 13

Εικόνα 14

Εικόνα 15

Εικόνα 16

Εικόνα 17

Εικόνα 18

Εικόνα 19

Εικόνα 20

Εικόνα 21

Εικόνα 22

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(ΤΟΥ EUGÈNE CHAVETTE)

Η ΓΚΡΙΝΙΑΡΑ

(Ο κύριος και η κυρία Ντεφλόν μόλις έφτασαν στο θέατρο και κάθισαν στα πρώτα καθίσματα).

ΚΥΡΙΑ.—Μιά φορά αποφάσισες και, σ' καίμενε, να με διασκεδάσεις κι' άπορώ γιατί δεν φρόντισες για την άνάπαυσή μου. Ένας σύζυγος περιποιητικός θα νοίκιαζε δύο θέσεις καλύτερες, μία, ξένο, θα είπες μέσα σου: Έτσι άκοιτά καλές κι' αυτή!

ΚΥΡΙΟΣ.(με άπορία).—Μά, αγαπητή μου, έχουμε τις πρώτες θέσεις άναγκαστή στην σκηνή! Κάθε καθίσμα κοστίζει όχτω φράγκα. Πού θα εύρισκα καλύτερες θέσεις; Έκτος αν έννοης το θεωρείο του αυτοκράτορος!

ΚΥΡΙΑ.(θυμωμένη).—Ναι, και το θεωρείο του αυτοκράτορος άκόμα. Γιατί όχι; Νομίζεις πως αν σκεφθώ τέτοιο πράγμα κίμνω έγκλημα;

ΚΥΡΙΟΣ.—Όχι, όχι, μόνον άπήντησα στο παράνομο σου πως παραμέλησα την άνάπαυσή σου. Έγώ ζήτησα δύο θέσεις πρώτες και έπληρώσα δέκα έξη φράγκα. Μά θα πληρώνα και πενήντα για να σε ευχαριστήσω.

ΚΥΡΙΑ.—Λοιπόν, πληρώσεις δέκα έξη φράγκα χωρίς να δής τί θέσεις θα σου δώσουν; όστε αν μ' ες δίνανε, σ' αν ήθελα, δύο θέσεις μέσα σ' ένα ντουλάκι και μ' ες λέγανε να καθήσουμε δεν θα έκαμνες κανένα παράνομο;

ΚΥΡΙΟΣ.—Πηγαίνεις πολύ μακριά. Όταν έρχεται κανείς στο θέατρο δεν τον βάζουν σε ντουλάκι! αυτό δεν εινε λογικό!

ΚΥΡΙΑ.—Σ' ευχαριστώ για το δεύτερο κοπιμμένο σου. Όταν λες πως είνε είπα εινε παράλογο θα πη πως είμαι τρελή! Βλέπω πως τα 16 φράγκα σε κάνουν στην καρδιά και θέλεις να ξεθυμάνης σε μένα... Δεν φταίω εγώ όμως αν σε γελάσανε...

ΚΥΡΙΟΣ.—Κανέναν δεν με γέλασε, εγώ μόνον μου διάλεξα τα νούμερα.

ΚΥΡΙΑ.—Λοιπόν έδοξες τα λεπτά σου χωρίς να βεβαιωθείς αν τουλάχιστον τα καθίσματα ήσαν σκληρά ή μαλακά;

ΚΥΡΙΟΣ.—Μά δεν ειναι συνήθεια να ψηλάφει κανείς τα καθίσματα.

ΚΥΡΙΑ.—Γιατί όχι; πριν να αγοράσης μιά κόττα την ψηλάφεις, έτσι πρέπει να κάνη κανείς και για τις θέσεις.

ΚΥΡΙΟΣ.—Μαράβο, αυτό έλεπτε.

ΚΥΡΙΑ.—Βέβαια λίγο σε μέλλει αν ένα φτωχό πλάσμα, που ο νόμος σου έμπιστεύθηκε την εύτυχία και την ύγεια του, πονέσει επάνω σενα καθίσμα σκληρό σαν την πέτρα.

ΚΥΡΙΟΣ.(με προθυμία).—Νά πω στην ύπηρετία να σου φέρη ένα μαξιλάρι;

ΚΥΡΙΑ.(με άρνηση).—Πούφ, ένα μαξιλάρι που κάθισαν επάνω τόσο άνθρωποι! Δεν ζητάς και κανένα μπουκέτο λουλούδια λημονημένο απ' την περασμένη εβδομάδα;

ΚΥΡΙΟΣ.(περιοποιητικός).—Γνωρίζεις, αγαπητή μου, πως αν σου άρέσουν τα λουλούδια, είμαι πρόθυμος να...

ΚΥΡΙΑ.—Αν ενδιαφερόσουν για την ύγεια μου, θα έγνωρίζες πως οι μυρωδιές με άρρωσταίνουν.

ΚΥΡΙΟΣ.—Παρντόν, το ξεχάσα.

ΚΥΡΙΑ.—Δεν περίμενα την άπάντησή σου για να πεισθώ. Γιατί ένας σύζυγος περιποιητικός βλέποντας πως βρωμά ή γεϊτόνισσα μας από πατσουλί που με πιάνει ή καρδιά, θα έτρεχε ν' άνοιξη την πόρτα.

ΚΥΡΙΟΣ.—Αγαπητή μου, θα το έκανα ευχαριστώ, αλλά ή παράστασις άρχισε, και πρέπει να σιγάσω όλο τον κόσμο στο πόδι.

ΚΥΡΙΑ.—Φοβάσαι μην έννοήσης τον ξένο κόσμο, ενώ πρόκειται να άνακουφίσης την νόμιμη μητέρα των παιδιών σου.

ΚΥΡΙΟΣ.—Έπειτα αν άνοιξω την πόρτα θα γίνη ρεύμα, και θα τρέσουν να την κλείσουν.

ΚΥΡΙΑ.—Λοιπόν πρέπει να πάθω από άσφυξία γιατί είχα την άτυχία να καθήση κοντά μου μιά κυρία όχι τόσο φρέσκια.

ΚΥΡΙΟΣ.—Σιγά, μ' ες άκούσουν.

ΚΥΡΙΑ.—Ναι το ξαναλέγω, όχι τόσο φρέσκια!

ΚΥΡΙΟΣ.—Σούτ, σωπή!

ΚΥΡΙΑ.—Αν ήτο φρέσκια δεν θα βουτούσε μέσα στην μυρωδιάς, δεν έφεις τουλάχιστον την κρίση που έχει ή μαγειρίσσα μας...

ΚΥΡΙΟΣ.—Ευχαριστώ πολύ!

ΚΥΡΙΑ.—Η μαγειρίσσα μας σ' αν δη το καλοκαίρι ότι τα ψάρια που άγόρασε δεν ήναι φρέσκα τα κάνει σκορδαλιά για να κρύψη την βρωμία τους... δι' αυτό κι' αυτή ή γυναίκα βουτά μέσα στις μυρωδιές...

ΚΥΡΙΟΣ.—Μά το πατσουλί εινε μυρωδικό που συνηθίζεται πολύ σήμερα.

ΚΥΡΙΑ.—Θά μού πης πως ή κυρία ειναι κοσμική. Δεν βλέπεις

τον άνδρα της πως βουτά ταμπάκο και της κάνει γλίκες...

ΚΥΡΙΑ.—Κάνει έκείνο που έπρεπε και μεις να κάνουμε. Να κοιμή την παράστασι.

ΚΥΡΙΑ.—Πφ! Τι όρατα παριστάνουν! δεν καταλαβαίνω τίς μιά λέξη.

ΚΥΡΙΟΣ.—Γιατί όλο μιλάς και δεν προσέχεις.

ΚΥΡΙΑ.—Σού άρέσει αυτή ή κόμησά σου παίξει και δέχεται όποιον και αν τύχη... Δεν βλέπεις κανείς παρά πόρτες που άνοιγουν κλείουν μονάχες.

ΚΥΡΙΟΣ.—Έίσο κανέναν λαχες στέκεται πίσω και τις πόρτες.

ΚΥΡΙΑ.—Όστε στην κόμησά σου όπανο ή κόμησά σου νύχτα και ξεγνύνεται μπροστά στον λαχέ της; Όμορφες κόμησες αυτές του Λουδοβίκου 15ου... και πληρώσαμε 16 φράγκα για να δώμε τις τοιές άηδίες και άνηθιζότητες! Νά τώρα ένας που χορεύει ποτιχοσ... Α! θεέ μου! πόσο ύποφέρω απ' αυτό το καθίσμα... Δεν έννοω πως ή άστυνομία που τόσο ένδιαφέρει για τα μυστήρια που κουβαλούν στα σφαγεία, δεν δίνει δεκάρα για τους θεατές του θεάτρου! Άπορώ πως ή κόμησά σου δεν νύχτα στην πλατιά του θεάτρου για να την βλέπουν όλοι!

ΚΥΡΙΟΣ.—Αν φιλοσοφούσες—καί τέτοια πράγματα, τίς αντί το θέατρο!

ΚΥΡΙΑ.—Έξω πως δεν σε πειράζει ή άδιαντροπία αυτών των θεατηρών. Άπορώ μάλιστα πως δεν πήγες στα παρασκήνια να προσφέρης τις περιποιήσεις σου και τον θιασισμό σου στην κόμησά...

ΚΥΡΙΟΣ.—Είσαι τρελή, προσέξε γιατί ο κόσμος μ' ες πιάζει. Μή ξεχάνης πως ήμαστε στο θέατρο.

ΚΥΡΙΑ.—Τώρα καταλαβαίνω γιατί το πρωί ξόδεψες 16 φράγκα για να με ευχαριστήσης, τώρα καταλαβαίνω το σκοπό σου. Πήλεις να με σακατέψης σ' αυτό το καθίσμα, να με φαρμακώσης με τα πατσουλί αυτής της κυρίας και να μού διαφθείρης το ήθος μου!

ΚΥΡΙΟΣ.(σγά).—Σιγά, σε παρακαλώ, γιατί γελόν με μ' ες.

ΚΥΡΙΑ.—Δεν θέλω να μείνω ούτε ένα λεπτό επάλειον, δι' πάγω να ζητήσω τα 16 φράγκα μας. Άς κρατήσουν και για την πρώτη πράξη που είδαμε! Τα θέατρα έπρεπε να πληρώνονται με την ώρα σαν τα φάρμακα.

ΚΥΡΙΟΣ.—Νά κοιτάξες πως όλοι φιλούν τώρα την κόμησά...

ΚΥΡΙΟΣ.—Μά άφοι ξαναβρήκα να πη αδέλφια της που είχε χάσει;

ΚΥΡΙΑ.—Ποτέ δεν χάνει κανένας μ' ες, μ' ες πέντε αδέλφια! Η κόμησά σου ειναι αδέλφια της από νεροπή...

ΚΥΡΙΟΣ.—Αν παρακαλώ, γιατί γελόν με μ' ες.

ΚΥΡΙΑ.—Δεν θέλω να μείνω ούτε ένα λεπτό επάλειον, δι' πάγω να ζητήσω τα 16 φράγκα μας. Άς κρατήσουν και για την πρώτη πράξη που είδαμε! Τα θέατρα έπρεπε να πληρώνονται με την ώρα σαν τα φάρμακα.

ΚΥΡΙΟΣ.—Νά κοιτάξες πως όλοι φιλούν τώρα την κόμησά...

ΚΥΡΙΟΣ.—Μά άφοι ξαναβρήκα να πη αδέλφια της που είχε χάσει;

ΚΥΡΙΑ.—Ποτέ δεν χάνει κανένας μ' ες, μ' ες πέντε αδέλφια! Η κόμησά σου ειναι αδέλφια της από νεροπή...

ΚΥΡΙΟΣ.—Αν παρακαλώ, γιατί γελόν με μ' ες.

ΚΥΡΙΑ.—Δεν θέλω να μείνω ούτε ένα λεπτό επάλειον, δι' πάγω να ζητήσω τα 16 φράγκα μας. Άς κρατήσουν και για την πρώτη πράξη που είδαμε! Τα θέατρα έπρεπε να πληρώνονται με την ώρα σαν τα φάρμακα.

ΚΥΡΙΟΣ.—Νά κοιτάξες πως όλοι φιλούν τώρα την κόμησά...

ΚΥΡΙΟΣ.—Μά άφοι ξαναβρήκα να πη αδέλφια της που είχε χάσει;

ΚΥΡΙΑ.—Ποτέ δεν χάνει κανένας μ' ες, μ' ες πέντε αδέλφια! Η κόμησά σου ειναι αδέλφια της από νεροπή...

ΚΥΡΙΟΣ.—Αν παρακαλώ, γιατί γελόν με μ' ες.

ΚΥΡΙΑ.—Δεν θέλω να μείνω ούτε ένα λεπτό επάλειον, δι' πάγω να ζητήσω τα 16 φράγκα μας. Άς κρατήσουν και για την πρώτη πράξη που είδαμε! Τα θέατρα έπρεπε να πληρώνονται με την ώρα σαν τα φάρμακα.

ΚΥΡΙΟΣ.—Νά κοιτάξες πως όλοι φιλούν τώρα την κόμησά...

ΚΥΡΙΟΣ.—Μά άφοι ξαναβρήκα να πη αδέλφια της που είχε χάσει;

ΚΥΡΙΑ.—Ποτέ δεν χάνει κανένας μ' ες, μ' ες πέντε αδέλφια! Η κόμησά σου ειναι αδέλφια της από νεροπή...

ΚΥΡΙΟΣ.—Αν παρακαλώ, γιατί γελόν με μ' ες.

ΚΥΡΙΑ.—Δεν θέλω να μείνω ούτε ένα λεπτό επάλειον, δι' πάγω να ζητήσω τα 16 φράγκα μας. Άς κρατήσουν και για την πρώτη πράξη που είδαμε! Τα θέατρα έπρεπε να πληρώνονται με την ώρα σαν τα φάρμακα.

ΚΥΡΙΟΣ.—Νά κοιτάξες πως όλοι φιλούν τώρα την κόμησά...

ΚΥΡΙΟΣ.—Μά άφοι ξαναβρήκα να πη αδέλφια της που είχε χάσει;

ΚΥΡΙΑ.—Ποτέ δεν χάνει κανένας μ' ες, μ' ες πέντε αδέλφια! Η κόμησά σου ειναι αδέλφια της από νεροπή...

ΚΥΡΙΟΣ.—Αν παρακαλώ, γιατί γελόν με μ' ες.

ΚΥΡΙΑ.—Δεν θέλω να μείνω ούτε ένα λεπτό επάλειον, δι' πάγω να ζητήσω τα 16 φράγκα μας. Άς κρατήσουν και για την πρώτη πράξη που είδαμε! Τα θέατρα έπρεπε να πληρώνονται με την ώρα σαν τα φάρμακα.

ΚΥΡΙΟΣ.—Νά κοιτάξες πως όλοι φιλούν τώρα την κόμησά...

ΚΥΡΙΟΣ.—Μά άφοι ξαναβρήκα να πη αδέλφια της που είχε χάσει;

ΚΥΡΙΑ.—Ποτέ δεν χάνει κανένας μ' ες, μ' ες πέντε αδέλφια! Η κόμησά σου ειναι αδέλφια της από νεροπή...

ΚΥΡΙΟΣ.—Αν παρακαλώ, γιατί γελόν με μ' ες.

ΚΥΡΙΑ.—Δεν θέλω να μείνω ούτε ένα λεπτό επάλειον, δι' πάγω να ζητήσω τα 16 φράγκα μας. Άς κρατήσουν και για την πρώτη πράξη που είδαμε! Τα θέατρα έπρεπε να πληρώνονται με την ώρα σαν τα φάρμακα.

ΚΥΡΙΟΣ.—Νά κοιτάξες πως όλοι φιλούν τώρα την κόμησά...

ΚΥΡΙΟΣ.—Μά άφοι ξαναβρήκα να πη αδέλφια της που είχε χάσει;

ΚΥΡΙΑ.—Ποτέ δεν χάνει κανένας μ' ες, μ' ες πέντε αδέλφια! Η κόμησά σου ειναι αδέλφια της από νεροπή...

ΚΥΡΙΟΣ.—Αν παρακαλώ, γιατί γελόν με μ' ες.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Οκτ. βρίου

2, 10 π. μ.—

Την περασμέ-

νη νύχτα κοι-

μήθηκα ήσυχα

χωρίς να όνει-

ρευτώ τίποτε.

Έν τούτοις

σήμερα αισθά-

νομαι, παρα-

δόξως, περι-

σώτερη άδυνα-

μία και άδια-

θεσία γενική.

Αυτό εινε άνε-

ξηγητο και δεν

ξέρω που να

το άποδώσω.

Σήμερα θα

ζητήσω από

τον κ. Σουάρδ

μιά δόσι όπιο-

νης, για να μπο-

ρέσω να κοι-

μηθώ πολύ και

ν' αναλάβω

τις δυνάμεις

μου. Το πρωί έπήγα

στην κλινική του κ.

Σουάρδ. Ο Ρένφιλδ

ζήτησε να με ιδή. Μά-

λιν μ' άντικρίθηκε μ'

ελαχίστην θερμιά και

πολύ έφλησε το χέρι.

Φαινόταν πολύ ληπ-

μένος και συγχινήθη-

κα κι' εγώ πολύ.

Ημερολόγιον του "Ιωνάθαν" Άρχερ.

"Οκτωβρίου 1. "Εσπέρης.—Όπως είχαμε αποφασίσει έπήγα πρὸς συνάντησιν του Θωμά Στέλλινγκ, στο Βένθαλ Γόην, για να μάθω για τα ύπολοιπα κιβώτια του κόμητος Δράκουλα. Ο Θωμάς Στέλλινγκ δεν θυμότανε καλά τα της μεταφοράς των κιβωτίων και με παρέπεμψε στον καραγωγέα που μετέφερε αυτά, τον Σμώλλετ, στο Βάλονορθ. Πήρα ένα άμάξι κι' έτρεξα γρήγορα-γρήγορα, χωρίς να γίνω καιρό στο Βάλονορθ, όπου βρήκα ευτυχώς άμέσως τον Σμώλλετ. Όταν του μίλησα για την μεταφορά των κιβωτίων θυμήθηκε άμέσως περί τίνος έπρόκειτο και έβγαλε και συμβολεύτηκες το σημειωματάσιό του. Ποσχηματικώς είχε σημειώσει κ' αυτό την μεταφοράν 10-12 κιβωτίων στο Τσέζαντ Στρητ αριθμ. 197 και εις Τζα-μείκα Λέιν, Βερμόνδοβ.

Εξακολουθώ να Σμώλλετ, του έδωκα κάποιο φιλοδώρημα κι' έφυγα. Στο δρόμο σκέφτηκα άρεσκά μου το τρόπο που θα έπρεπε να ενεργήσουμε στο έξης. Είχαμε δύο διευθύνσεις στάς οποίες ο κόμης είχε μεταφέρει μερικά των κιβωτίων του. Δεν ύπηρεχεν έν τούτοις άμφιβολία, ότι δεν θ' άφηνεν όλα τα κιβώτια στα μέρη αυτά. Θα μετέφερε μερικά στα περίεξ των τιμημάτων αυτών της πόλεως. Με άλλους λόγους φαινότανε καθαρά πως ο κόμης είχε προτιμήσει ως κρυψήγητα κτίρια εύρισκόμενα στα άκρα του Λονδίνου, όστε να μωρηί να όργυζήη σ' όλοκληρη την πόλη, τότε έδω και τότε έκει.

Όταν έγίγισα στο σπίτι βρήκα όλους τους φίλους μου εκεί. Μου έκαμεν ιδιαιτέρως έντύπον ή άχρότης της Μίνας. Έίσο ως της στενοχωρεί και την λυπεί ή σκέψη ότι ενεργούμεν τας έρευνάς μας, χωρίς να της έμπιστευόμεθα τίποτε. Αυτό, άλλωστε, με θλίβει κ' έμένα.

Όταν ή Μίνα άπεσώθη στο δωμάτιό της μίλησα στον Βάν Έισαγγ και στους άλλους φίλους μου για τας ενεργείας που έκαμα.

Αυτά που έμίμιατε, μου είπεν ο καθηγητής, εινε άρεσκά για σήμερα. Αν στα μέρη αυτά που σου υπέδειξεν ο Σμώλλετ βοήθει και τα ύπολοιπα κιβώτια του τέρατος που καταδιώκουμε, τότε, άσφαλως, δεν θα μ' ες ξεφύγη. Πάντως θα ίδωμε...

Σε λίγο οι φίλοι μου έφυγαν, άφοι συνηνοήθημεν να ξαναδιώδουμε την επομένη. Έμπηκα κατόπιν στο δωμάτιο που έκοιμάτο ή Μίνα και συνέχισα το ήμερολόγιό μου, δακτυλογραφήσας και μερικά αντίτυπα για τους φίλους μου.

Κύρια την Μίνα και είδα πως κοιμώται ήσυχη. Η χλωμάδα έν τούτοις δεν της έλειπε. Πιστεύω όμως πως θα συνέλθη έντελως όταν ξαναγυρίσουμε στο σπίτι μας, στο Έξετερ κι' αυτό δεν θ' άργήση να γίνη...

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Ημερολόγιον του ιατρού Σουάρδ.

"Οκτωβρίου 1.—Ο Ρένφιλδ εξακολουθεί να με άπασχολή. Σήμερα το πρωί έπροσάθησα να μάθω το μυστικόν, το όποιον δεν θέλησε να μ' ες πη όταν ζήτησες να τον άφήσουμε να φύγη από την κλινικήν. Δυστυχώς όμως δεν κατορθώσα τίποτε. Ο Ρένφιλδ έφάνηκε πολύ επιφυλακτικός. Άρχισε έν τούτοις να μού μιλάη και πάλιν γ' άλλόκοτα πράγματα. Μου είπε ότι ένας άνθρωπος θα μπορούσε να ζήση αιωνίως, όπως ο Θεός, αν κατορθώνε να συγκεντρώση στον εαυτό του τας δυνάμεις των άλλων υπάρξεων.

Υποπτεύθηκα τι έννοούσε μ' αυτό. Ήθελε να πη άσφαλως πως ένας άνθρωπος θα μπορούσε να παρατείνη την ζωήν του άπ' άπειρον πίνον αιμα!..

Τον ρώτησα πλავίως αν πραγματικώς αυτό έννοεί, αλλά δεν κατορθώσα να του άποσπάσω λέξη. Όταν μάλιστα έννόησε πως έμπηκα στο νόημα της όμιλίας του έταράχθηκε τρομερά κι' έσώπησε. Στο πρόσωπό του έξωγραφήστηκε ή πονηρία και ή ύπουλότης και τα μάτια του άστράψαν γεμάτα κακία.

Όλα αυτά άρχίζουν να με ύποψιάζουν. Τώρα πλέον είμαι βέβαιος πως ο κόμης έπηρεάζει τον Ρένφιλδ. Τούτο ειναι άναμφισβήτητο. Και ύπόκειται πλέον κίνδυνος μίσης τόνς χρησιμοποίησι για τα κακούργα του σκέδια.

"Αργότερον.—Άφοι επισκέφθην και τους ύπολοίπους άσθενείς μου έπήγα στο ξενοδοχείο και είδα τον Βάν Έλαιογγ, στον όποιον είπα τας ύποψιάς μου. Ο καθηγητής βρήκε το πρόγμα σοβαρό κι' άρχισε να σκέπτεται. Κατόπιν με παρεκάλεσε να τον οδηγήσω στον Ρένφιλδ. Έγυρισάμε μαζί στο φρενοκομείον κι' έτοιμαζόμεθα να μπειμε στο δωμάτιο του Ρένφιλδ όταν τον άκούσαμε να τραγουδά ή ύμνημα, πρόγμα που πολύ σπανίως έκαμεν. Μόλις άνοίξαμε κι' έμπήκαμε μέσα είδαμε πως έπεριπατούσε επάνω-κάτω, εύθυμος όσον ποτέ.

Τι έπροκαλούσε άραγε την χαρά του αυτήν; Ο καθηγητής προσεάθησε να τον κάμη να μιλήση, μά εστάθη άδύνατο να του πάρομε λέξη. Εξακολουθούσε να πηγαίνετοχεται στο δωμάτιο άδιαφορώντας για την παρουσία μας. Τούτο το τρώσας έρύγαμεν έντελως άπορκετοι.

"Οκτωβρίου 2.—Διά να είμεθα πάντοτε σχεδόν μαζί και να ευρίσκαται και ή κ. Άρχερ έν πλήρη άσφαλεία επρότεινα στον κ. Άρχερ να εγκατασταθώην στην κλινική μου, εις έντελως ξεχωριστό και άνετο διαμέρισμα. Ο κ. Άρχερ το έδέχθηκε αυτό και μ' ευχαρίστησε θερμώς. Την νύχτα πρὸς πᾶσι να κοιμηθώ διάταξα να μερην ένας νοσοκόμος φρουρός στο διάδρομο, μπρὸς στην πόρτα του Ρένφιλδ και να ρθῇ να με είδοποιήση άμέσως μόλις θ' άκούγε κανένα ύπνοτο θόρυβο.

Η νύχτα έπέρασε έν τούτοις ήσυχα. Το πρωί είδα τον νοσοκόμο που παραφύλαγε τον Ρένφιλδ και τον ρώτησα τί άντελήφθη. Μου είπε πως ο Ρένφιλδ έπληρώσε λίγο ύστερα από τα μεσάνυχτα κάπως ταραγμένος κι' άόριστο να προσεγγίστα μεγαλοφώνως.

Δεν συνέβη τίποτε άλλο; ρώτησα.

—Όχι, τίποτε άλλο.

Είσαι βέβαιος; Μήπως άποκοιμήθηκες;

Ο νοσοκόμος έράνηκε ταραγμένος. Έπαύσισε διάφορες δικαιολογίες και καταλήφα πως τον είχε πάρει ο ύπνος και δεν είδε τί έπρηκαυθήσε με τον Ρένφιλδ.

Το γεγονός αυτό μ' έλύπησε πολύ. Έπίστευα πως ή έπίβλεψις θα έπετύγχανε και πως θα είχαμε σπουδαίας άποκαλύψεις.

Σήμερα ο Άρχερ έφυγε πρωί για να συνεχίση τας έρευνάς του. Το ίδιο θα κάμουν και ο Άρθούρος με τον Κόιντον Μόρρις. Αν τα κιβώτια του κόμητος βρεθώην όλα στάς νέας διεθύνσεις, ο άγων μας θα τελειώση γρήγορα. Θα τον συλλάβουμε και θα τον θανατώσουμε τας ώρας της ήμερας, όποτε άδύναται να κάμη καιρό και αναπαύεται βυθισμένος σε λήθαργο.

Βρυχόμ. ρον.—Ο Βάν Έλαιογγ είχε και στο Βρετανικό μουσείο να μελετήση μερικά παλαιά συγγράμματα που γράφουν περί μαγείας και βρυκολάκων. Πούς θα μπορούσε να φαντασθή πως συμβαίνει ένα τόσο παράδοξο-πράγμα σήμερα στο Λονδίνο;

Όταν όλοι έγυρισαν συγκεντρώκαμε περί της πορείας που θ' ακολουθούσαμε. Έπαύσε χωρίς να γάνουμε καιρό να έρευνήσουμε τα νέα κρησφύγετα του κόμητος.

Έξαφν έννο μιλούσαμε και ή κ. Άρχερ άφηνετο τα των νέων του ενεργειών, ένας νοσοκόμος ήλθε τρέχοντας και με είδοποίησε πως συνέβη στον Ρένφιλδ κάποια δυστυχία. Άκούσαμε πρᾶγματι να φθάνουν από το δωμάτιο του τρομερές κραυγές.

Τι συμβαίνει άκριβώς; ρώτησα τον νοσοκόμο τρέχοντας στο δωμάτιο του άσθενούς.

—Άκούσαμε βογγητά, είπεν ο νοσοκόμος, άνοίξαμε το δωμάτιό του και τον βρήκαμε πεσμένον κάτω καταματωμένον, να βογγάη και να στεναίη!

Ημερολόγιον του ιατρού Σουάρδ

(Συνέχεια)

"Οκτωβρίου 3.—Όταν μιλήκα στο δωμάτιο του Ρένφιλδ τον

είδα να βρίσκεται πεσμένος στο πλευρό, μέσα σε μία λίμνη αίματος, πούρεχε ακόμα απ' τις πληγές πουχε στο πρόσωπο. Ποιος τον χτύπησε όμως; Μέσα στο δωμάτιό του δεν ήταν άλλος κανείς. Φαινόταν εν τούτοις σαν να τον είχε αρπάξει κάποιος και να τον είχε τινάξει κάτω μ' όρμη. Έτσι εξηγούντο και οι πληγές του.

Τον εξήτασα άμέσως και ή κατάπληξις μου έμεγάλωσε. 'Ο δυστυχισμένος αυτός ήσαν σοβαρότερα τραυματισμένος απ' όσο ενόμιζα. Τό ένα του χέρι είχε πάθει εξάρθρωσι και είχε σπασμένο τό ένα του πόδι!

Μου φαίνεται πως είναι σπασμένη και ή ράχη του, μου είπε ένας των νοσοκόμων.

Δε μπορούσα να καταλάβω πώς έτραυματίσθη έτσι παράδοξα. Έσπασε και τη ράχη του και τα μούτρα του χωρίς να τον χτυπήσει κανένας. Από τις πληγές μάλιστα του προσώπου είχε σχηματισθή ή λίμνη του αίματος που είταν γύρω του.

Ο έπιστάτης μου είπε :

Δε μπορώ να τό εξηγήσω αυτό. Μπορούσε να πέση μπρούμυτα και να σπάση μόνο τα μούτρα του ή να πέση με την πλάτη και να σπάση μόνο την πλάτη του. Μα και τα δύο μαζί είναι πράγμα αφάνταστο!

Πήγαινε, του είπα, να παρακαλέσης έκ μέρους μου τό καθηγητή κ. Βάν Έλσιγγ να έλθη άμέσως εδώ.

Σέ λίγα λεπτά ό κ. καθηγητής έφτασε.

Μόλις είδε τον Ρένφιλντ καταγής τόν έκείταζε με προσοχή και κατόπιν, στρέφοντας σ' έμένα, αά να είχε έλθει στα μάτια μου τις σκέψεις μου, είπε με ήσυχον ύφος, τό όποιον μεταχειρίσθη, προφανώς ένεκα της παρουσίας του έπιστάτου :

— 'Α! συνέβη ένα άτύχημα. Χρειάζεται ό τραυματίας προσεκτική επανόρθωση και πολλές φροντίδες. Θά μείνω μαζί σας γιά να τόν περιποιηθούμε, άλλα πρέπει πρώτα να ντυθώ. Έφτασα άμέσως.

Σέ λίγα λεπτά ξαναγύρισε με τό εργαλεία του. Πρίν ακόμα ρίξη ένα βλέμμα στον τραυματία μου είπε στο αιδί :

— Στείλε τόν έπιστάτη έξω. Πρέπει να είμαστε μόνοι όταν θά συνέλθη ό Ρένφιλντ μετά την έγχειρση.

Πράγματι έγώ εστράφηκα πρὸς τόν έπιστάτη και τού είπα.

Πρὸς τό παρόν μπορείς να πηγαίνης. Δεν σε χρειάζομαστε. 'Ο κ. καθηγητής θά έγχειρήσῃ τόν τραυματία.

Μόλις απέσυρθη ό έπιστάτης, έμεις ένεργήσαμε λεπτομερή εξέταση τού τραυματίου. Οι μώλωπες τού προσώπου είταν έπιλόκοι. Τό βαρύ τραύμα είταν ένα πρὸς τό μέσα σπασίμο τού κρανίου που έφτανε ως τόν κινητήριο τένοντα.

Ο καθηγητής σκέφτηκε μία στιγμή και είπε :

— Πρέπει να έλαττώσουμε τήν πίεσι και να επαναφέρουμε, όσο μπορούμε, μία κανονικότητα στην κυκλοφορία. 'Ολόκληρος ό τένοντας φαίνεται βλαμμένος.

Καθὸς μιλούσε άκούστηκε έλαφρό χτύπημα στην πόρτα. Έπήγα και άνοίξα και βρήκα τόν 'Αρθούρο και τόν Κουίνου.

— Άκούσα τόν ύπνρήτη σας, μου είπε ό 'Αρθούρος, να φωνάξη τόν κ. καθηγητή και να τού κάνει λόγο γιά τό δυστύχημα. Έπήγα και τόν Κουίνου και ήρθαμε. Μπορούμε να μπουε;

Έμνηχαν, όταν ό Κουίνου είδε τό χάλια του Ρένφιλντ δεν μπόρεσε να κράτηθῃ και φώναξε :

— Θεέ μου ! Τι τού συνέβη ; Τό δυστυχισμένο !

Τού άπάντησα με λίγα λόγια και τού είπα ότι έλπίζαμε να συνέλθῃ ενθὺς μόλις τελειώσῃ ή έγχειρσις.

Όσο έπεριμέναμε τό λεπτά έφαινοντο άτελείωτα. Σιγά - σιγά άρχισε να ξαναγχαίει ή άναπνοή του τραυματίου κατά διαλείμματα.

Κάθε στιγμή φαινότανε σά νάθελε ν' άνοίξη τό μάτι του και να μιλήσῃ, άλλα άμέσως έπαυολοιυόθεσε μία σπασμαδική πνοή και ξαναπνέετο σέ βαθύτερη άναίσθησις. 'Όσο κ' άν είμαι συνειδητός σε παρόμοια θέαματα, ή οδὸν αὐτή και ή άγωνία που παρεκείνοντο με έλυπούσαν τρομερά. 'Η σιωπή τέλους έγινε άγωνιώδης. Έκείταζε τὸς συντρόφους μου τόν ένα μετά τόν άλλο και κατάλαβα από τό μάτια τους ότι και αὐτοί ήσθάνοντο τό ίδιο.

(Άκολουθεῖ)

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΧΤΥΠΗΜΕΝΟΥ

Η κλήρωσις διά τήν άπονομήν των βραβείων εις τούς λύτας τού διαγωνισμού τού 'Ερωτοχτυπημένου θά γίνη την Δευτέραν, 11 τού μηνός, σάς 6 μ.μ. σά γραφεία μας. Κατ' αὐτήν δύνανται να παραστούν όσοι έπιθυμώσι.

Τά αποτελέσματα της κλήρωσεως θά δημοσιευθώσι εις τό προσεχές φύλλον, εις τό όποιον θά δημοσιευθῇ και ό νέος διαγωνισμός τού 'Ηρωτοχτυπημένου, διασκαδακτικὸς και ένδιαφέρων.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΙΚΑ

Τὰ καλὰ και τὰ άνάποδα

— 'Ο Ζάν και ό Πέτρος είχαν καιρό να ιδωθώσι.
— Αϊ, Πέτρο... Γεια σου.
— Γεια σου Ζάν, Τι γινόμεσθε ;
— Καθόλου καλά, φίλε μου. Έπαντρεύθηκα.
— Τά συγχαρητήριά μου.
— Νά μη συγχαίρης. Έπεσα σε μία γυναίκα άφόρητη. Μέγαρη, τίγρις, φίλε μου.

— Σε λυπούμαι, καθήμενε.
— Νά μη με λυπάσαι και τόσο πολύ γιατί μου έδωσε πρώτα εκατό χιλιάδες δραχμές.

— Εκατό χιλιάδες ; Τότε, λαμπρά.

— Όχι και τόσο λαμπρά γιατί με της εκατό χιλιάδες άγόρασα κάμποσες άγέλαδες που ένόφρησαν όλες.

— Τι άτυχία.

— Άτυχία δηλαδή όχι, γιατί έπούλησα σε πολύ καλή τιμή τό δέρματά τους.

— Τότε διορθώθηκαν τό πράγματα.

— Δεν μπορώ δυστυχώς να είλω πως διορθώθηκαν γιατί ή τράπεζα που είχα καταθέσει τό χρήματα έπιασε φωτιά και έκαίρη όλα.

— Τι μεγάλο δυστύχημα.

— Ω, καθόλου δυστύχημα. 'Η γυναίκά μου ήταν μέσα στην τράπεζα εκείνη την ώρα και κάηκε κ' αὐτή.

Η πληρωμή τού γιατρού

Τόν περασμένο μήνα ό κ. Μπεζέρ άδιάνθεγος κ' έπεσε στο κορβότσι νομίζοντας πως ήταν βαρειά άρρωστος. 'Ο γιατρός ό κ. Ζορν τόν έπισκέπτετο και τού έδινε όλοένα γιά μόνο φάρμακο νερό με γλυκάνισο, άφού ό άρρωστος δεν είχε τίποτε.

Σε καμιά δεκαπενταριά ήμέρες έκείνος σηκώθηκε και τήν πρώτη Κυριακή έπληξε στον γιατρό.

— Καλημέρα, γιατρέ μου.

— Καλώς τόν Μπεζέρ. Πώς πάει τό κορμάκι;

— Πολύ καλά. Έγινα θηρίο. 'Ηρθε να σέ πληρώσω.

— Ω, δεν είναι καμιά βία.

— 'Α, με συγχωρήτε. Οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους. Λοιπόν τι σας άφείλω ;

— Άφού τό θέλετε, δώδεκα έπισκέψεις.

— Δώδεκα σύμφωνα. Λοιπόν όρεσθούνατε, είτε ό Μπεζέρ έσηκώθη να φύγῃ χωρίς να βάλῃ τό χέρι στην τσέπη.

Πού πάτε ; είτε εκπληκτος ό γιατρός.

Είπατε, ύποθέτω, ότι θά μ' έπληρώνατε.

— Βέβαια. Είπατε πως σας άφείλω δώδεκα έπισκέψεις. Σας άπόδωσα τή μία. Μένουν άκόρη έξι.

Μου. Θά έρθω άλλες ένδεκα φορές. Κάνω πάντοτε εν τάξει τή δουλειή μου.

Η Πεντογώνισις τού Πάπα

Ο Τιτίν ήταν καμαριέρης τού Πάπα. Κάθε πρωί έμπαινε στη κρεβατοκάμαρα τού Ποντίφηκος και τού έλεγε όπως έπρέπαι τό πρωτόκολλον.

— Άγιε Πάτερ. Είναι έπτά ή ώρα και κάνει όρατο καιρό.

— 'Ο Πάπας τού άπαντοίως στερεοτύπως.

— Τέκνον μου, ό Θεός μόνος και έγώ τό γνωρίζομεν.

Μιά μέρα ή άγιότης του έπειτα από άδιαθεσία δεν μπορούσε να σηκωθῇ. Είχε βαρυνκοιμηθῇ κατά τό χαράματα.

Ο καμαριέρης άφού έπληξε ματαίως στής έπτά τό πρωί, έπαισε στής όκτω και ύστερα στής έννέα, ξαναγύρισε κατά τό μεσημέρι.

Άνοίξε τό παραπετάσματα και τού επανέλαβε όπως έπρέπαι τό πρωτόκολλον.

— Άγιε Πάτερ είναι έπτά ή ώρα και κάνει όρατο καιρό.

— 'Ο Πάπας εξήκνησε επί τέλους και τού είπε :

— Τέκνον μου. 'Ο Θεός μόνος και έγώ τό γνωρίζομεν.

Τότε ό καμαριέρης φορηζόμενος τού είπε.

— Αϊ, λοιπόν, και οι δύο σας δεν ξέρετε τι σας γίνεται. Είτε μεσημέρι και βράχει.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρὸς άγοράν τά κάτωθι βιβλία : Τό 'Τσάκμα τ' 'Αϊ Ρόκου' μετάφρ. Γουζέλι. 'Οι Βασιλείς των Βονώνι' υπό 'Εδμ. Άμπού, μετάφρ., 'Συλλογή Δημοδών 'Ασμάτων Ζαμπελίου, 'Σονέττα' Στ. Μαρτζώκη, 'Εξωτικά' ποιήμ. Ι. Πολέμη, 'Τό Φίλημα' ποιήμ. Γ. Τερτσέτη, 'Ανδρόποπος τού Κο-σμου' Γρ. Ξενοπούλου. Γράφατε κ. Χ. Σταμ. περιοδ. 'Μπουκέτο'.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

[Τὸ Αιμίλιου
[Χαμπριό]

Οι λύται τού διαγωνισμού της «Δολοφονημένης» πρὸς τούς όποιους ή τύχη έφάνη έννοική και άνοσηρόσηαν εκ της κληρονομιάς τού άνοματῆ των, ποσάγονται καθήμενος εις τα γραφεία μας και λαμβάνουν τό δόμα των. Παρακαλοῦνται να κάμουν τό ίδιο και οι άργοπορήσαντες. Πρὸς τούς λύτας των παραγγέλλεται τὰ βραβεία θά σταλούν ταχυδρομικώς.

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Και ό πάτερ Πλαντάς σηκώθηκε, άνοιξε ένα μυστικό συρτάρι, εύρισκόμενον πίσω από μία βιβλιοθήκη και άνέσυρεν εκ αὐτοῦ τό χειρόγραφον τού μακαρίτου Σωβρεζύ.

Ο Λεζόκ ξεφύλλισε προσεκτικά τό χειρόγραφο. Τά φύλλα ήσαν κτρινημένα πια, μα τό γράμμα φαινότανε καθαρό. Μόνον στις τελευταίες γραμμές ό χαρακτήρ ήταν τρομερο-

καθαρό. Μόνον στις τελευταίες λόγια πούχε γράψῃ ό μακαρίτης Σωβρεζύ, λίγες ήμέρες πρίν πεθάνῃ.

Υποτινόμεναι, είπεν ό Λεζόκ, πὸς ό κόρης Τρεμορέλ κατέφυγε μετά τήν δολοφονίαν στο Παρίσι. Ένας κακοδωρος κρύβεται εκείνοτε σε μία μεγαλούπλη.

Νά μου επιτρέψετε άκόμη, συνεπήρσων ό πάτερ Πλαντάς, να σας πω μία ύποψία μου έχω σχετικώς. 'Ομολώ γιά τήν άυτοπτοία της Λεόνς, της κόρης τού δημάρχου. Δεν σας φαίνεται περ-εργό, ότι συνέβη συγχρόνως με τό έγκλημα; Είναι άλλη συμπτωσις αὐτή :

— Θέλετε να πῆτε, ρώτησεν ό Λεζόκ, πὸς ή Λεάνς ήταν συννενομένη με τόν Τρεμορέλ ;

— Θέλω να πω πὸς ή Λεόνς είναι θυμία τού Τρεμορέλ. Τὸν άγαπούσε και έθυσιασε γι' αὐτόν τά πάντα. 'Ο καιρός ν' άποκαλυφθῇ τό σφάλμα της έπιλήσιας. Έφραγε γιά τό Παρίσι, άλλ' άλλην λογαριασμοῦ με τόν κόρητα, ό όποιος της είχε, φαίνεται, ύποσχεθῇ να γιορτάξῃ τας με τήν κόρησαν και να μεταβῇ να τήν συναν-τῇ. Έν τῷ μεταξὺ ό κόρης έσχεδιάσε τό έγκλημα και τό εξέτε-λεσε. 'Ισως εν τῷ μεταξὺ να είχε γράψῃ στην Λεόνς να τόν περι-μύει. 'Ισως να μετέβῃ μετά τό έγκλημα να τήν συνινησῃ και να της εκτίσῃ να στείλῃ τήν περι άυτοκτονίας έπιστολήν στους γονεῖς της. Τό Παρίσι δεν απέχει πολύ από τό 'Ορσβάλ και όλα αὐτά είναι εύκολάτα. 'Η Λεόνς έγραψε τήν έπιστολήν της τῇ ύποδείξει τού Τρεμορέλ, ό όποιος έπιθυμούσεν άσφαλώς να εξαραιισθῇ μαζί τῇ έπιστολῇ της Λεόνς περὶ τῆς άλλοστε ένα σημείον ύπο-πτο. 'Ισως στους γονεῖς της ότι άυτοκτονεί και τούς λέγει ρητὸς να μὴ τήν ζητήσουν πουνενα, να μὴ έρευνήσουν να βρουν τό πτώμα της, γιατί δεν θά τό βρουν ποτέ.

— Έχετε δίκην, είπεν ό Λεζόκ. Όλα αὐτά είναι ύποπτα, όλα αὐτά σχετίζονται μεταξύ των. 'Ας μὴ βιαζόμεθα όμως. 'Ας έκα-ταλείψῃ τῇ ύπόθεσιν εδῶ, άς φροντίσουμε να άπολυθώσι οι καταπονημένοι άδωσι, άς κάμουμε τόν Ραβελώ να μιλήσῃ κ' έπειτα θ' άπολύθῃ και με τόν Τρεμορέλ. 'Η πρέπει να είναι πολύ ξε-καθαρό ό κρισις κόρης γιά να κατορθώσῃ να μὴ ξεφύγῃ.

Έσο εν τῷ μεταξὺ είχε ξημερώσει. Τά πουλιά κελαδοῦσαν σά άόρητα τού κήπου. 'Ο ήλιος είχε άντικείλει κ' έλουσε τό 'Ορσβάλ με τό χρυσάρι του.

— Πῶς πάει στον άνακριτή κ. Δομινύ, είπεν ό Λεζόκ, πρέπει ν' άνακοινοῦμε εδῶ τόν Ραβελώ, τόν όποιον άλλωστε κηρύττει.

— Αλήθεια, τόν είχα ξεχάσει, είτε ό Πλαντάς κ' έγκρίθηκε να πάῃ ν' άν έξη τήν πύλη τού μικροῦ δωματίου, στο όποιο είχαν κλεισθῇ τιν Ραβελώ.

Μίλις όμως εξελελίδωσε, άνοιξε κ' έρ-μισε μία ματιά στο σκοτεινό δωμάτιο, ά-φρασε χρονίον έτρεξαν άμέσως να δοῦν τί συμβαίνει. Τό θέαμα που άντίκρυσαν ήταν σ' αλήθεια τρομακτικό.

Στῇ μέσῃ τού δωματίου βρίσκονταν έκαμμένος ό Ραβελώ, νεκρός. Τό πρό-σώπ του ήταν μελαναμένο, τά μάτια πεταγμένα έξω και γύρω στο λαμό του βρίσκονταν σφιγμένοι ό λαμποδέτες του.

Ο δηλητηριαστὴς Ραβελώ είχε άυτο-κτονήσει !

Ο πάτερ Πλαντάς τόν κοίταξε σιωπών-τας. Τό θέαμα τόν είχε καταπλήξει. 'Ο

Λεζόκ, συνειδητός σε τέτοια θέαματα, δεν έχα-σε τήν ψυχραιμία του. Κούνησε τό κεφάλι του και είπε :

— 'Ο άθλιος αὐτός φοβούμενος τήν δικαιοσύνην έτιμώρησε ό ίδιος τόν εαυτό του !..

Ο ιατρός Ζαντρών μὴ λησμονώντας τό επάγγελμά του, έγονά-τισε κάτω και εκύτταξε μήπως ό Ραβελώ άνέπνεε άκόμη. Ματαίως όμως τόν ήρραόζετο. 'Ο δηλητηριαστὴς είχε εκπνεῦσει πρὸ άρχε-των ὡρών.

Μὴ τόν λυπάστε, κ. Πλαντά, είπεν ό Λεζόκ στον Είρηνο-δίκην. 'Αν ό Ραβελώ τήν έγλύτωνε άπόψε κ' έμπαινε στο σπίτι σας θά είσαστε σεις αὐτῇ τῇ στιγμή νεκρός ! 'Όποσδήποτε άς μὴ κάμουμε καιρό. 'Ας κλειδώσουμε τό πώμι εδῶ μέχρις ότου ιδούμε τόν άνακριτή κ' άς τρέξουμε να κάμουμε μία έρευνα στο σπίτι του.

Έν τῷ μεταξὺ ό κ. Ζαντρών μπορεί να έτοιμάσῃ τήν βεβαίωση τού θανάτου τού νεαροῦ αὐτοῦ έγκληματιου.

Χωρίς να χρονογραφῶν άνεχώρησαν πράγματι άμέσως γιά τό σπίτι τού Ραβελώ. Στο δρόμο ό Λεζόκ έκαμνε διάφορες σκέψεις μεγαλοφώνως.

— 'Ο θάνατος τού Ραβελώ είναι μία άκόμη έπιβεβαίωσις της δολοφονίας τού Σωβρεζύ. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ή ύπόθεσις είναι ξεκαθαρισμένη και φαντάζομαι πια τί μούτρα θά κάμῃ ό κ. Δο-μινύ, όταν τ' άκούσῃ όλα αὐτά... 'Αρκεί μόνον να βρούμε στο σπίτι τού Ραβελώ κανένα ένοχοποιητικό σημεῖωμα της κ. Σωβρεζύ, της κατόπιν κομίσσης Τρεμορέλ.

Ο Πλαντάς τόν διέκρινε :

— Δεν ύποθέτω να βρούμε τέτοιο πράγμα. 'Η δολοφονία τού Σωβρεζύ ήταν πολύ έπιφυλακτική. Κι' άν δεν κάμνω μάλιστα λάθος ή δηλητηρίασις τού Σωβρεζύ και ή άγορά τού δηλητηρίου απ' τόν Ραβελώ, άπεφασίσθη μία νύχτα έορτής, που έδίδετο χορός στο σπίτι τού δημάρχου Κουρτό. Ποῖος θά μπορούσε να φαντασθῇ ότι τήν νύχτα αὐτή, μέσα στο θόρυβο και τήν χαρά της έορτής άπερα-σίσθη και έσχεδιάσθη ένα τόσο σφιχτό έγκλημα, μια τόσο βδελυρά σύζυγοντομία ; Κι' εν τούτοις είδαν τήν κ. Σωβρεζύ να συζητῇ άρ-κετῇ ώρα ιδιαιτέρως με τόν Τρεμορέλ που τήν συνόδευε και κα-τόπιν με τόν Ραβελώ...

Έν τῷ μεταξὺ έφθασαν μπρὸς στο σπίτι τού Ραβελώ. Είχαν πῆρει τό κλειδί από τά θυλάκια τού άυτοκτονήσαντος ιδιοκτήτου, άνοίξαν κ' έμπήκαν.

— Και τώρα, είπεν ό Λεζόκ στον Είρηνοδίκη, άς άρχίσουμε τήν έρευνά μας. 'Ελπίζω πως δεν θά φύγουμε από δώ μέσα μ' άδειανά τά χέρια...

Κατ' άρχάς ή έρευνα περιορίσθη στο συρτάρι και τά κιβώτια τού Ραβελώ. Δεν κατόρθωσαν όμως να βρουν τίποτε τὸ 'έστιον λο-γόν, τίποτε τό ένοχοποιητικόν. 'Ο Πλαντάς είχεν άρχισῃ ν' άτελεί-ζετα.

— Φαίνεται, είπε, πὸς ό Ραβελώ έφρόντιζε να εξαραιισθῇ κα-θετῇ πὸς θά τόν ένοχοποιήσεν αινιδίως.

— Λέτε ; ρώτησε χαμογελώντας πονηρά ό Λεζόκ.

— Δεν εύρίσκω τίποτε μέχρι τῆς στιγμῆς.

— Μὴν άτελείεσθε, φίλε μου. Έγώ τουλάχιστον δεν έτελείωσα άκόμη.

Συγχρόνως άρχισε να χτυπῇ τούς τοίχους με τό χέρι τού ἐρ-τῶντας να ὦν ὡς ὅτι καμιά μυστική κρύπτη. Δεν μπορούσε όμως ν' άνακαλύψῃ τίποτε και άρχισε να σφραί με τά γόνατά στο πά-τωμα. Εξέταζε τις σάνιδες και κάθε γωνία ως πὸς έφτασε τέλος έμπρὸς στη θεομίστρια. Με τό χέρι του παραμύρισε τήν κρύα σάχη κ' έξήτασε τις πλάκες. Ένα γέλιο πονηρίας και ίκανοποίησεως διαγράφη στο πρόσωπό του. Έπληξε ένα μαχαίρι και μ' αὐτό άγε-ρίσθηκε μία από τις πλάκες.

Ο Πλαντάς, ό όποιος τόν παρακολούθησε, είδε με έκ-πληξη, ότι κάτω από τήν άφαιρούμεσαν πλά-καν υπήρχε αντί άσβεστου και γύματος μία σιδερέα πλάξ. Τι έσθαινε αὐτό ;

Ο Λεζόκ ταχὺ στάς ενεργείας του άνε-μικρως μερικές άκόμη πλάκες ως πὸς άνε-καλύψαν ένα κρύον προσρημομένον επί της σιδερέας πλάξος. 'Ο άστυνομικός τόν έσχε με δύναμι, ή σιδερένια πλάκα τσαβή-χθηκε και άπεκαύσε ενούχονον κρύπτην εύδοκωμένην εις τό μέσον άκρῶς τού τε-λαίου και γυμνήν από διάφορα άντικείμενα.

— Επὶ τέλους ! άνέκραξεν ό Λεζόκ.

— Είπατε δαιμόνιος ! τού είπεν ό Πλαν-τάς.

— Και τώρα, είπεν ό Λεζόκ, άς καθή-σουμε ήσυχα - ήσυχα κ' άς δοῦμε τί έχει κρύβῃ εδῶ μέσα ό μακαρίτης Ραβελώ.

Έκείνο που χτύπησε πρωτίτως στα μάτια τους ήταν ένας σωρός χρυσῶν νομ-ισμίων. Ήταν ό θησαυρός τού Ραβελώ, τόν όποιον είχαν άποκτήσει διὰ της κλο-πῆς και τού έγκλήματος.

(Άκολουθεῖ)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Του Γουλίου Λερμινά]

ΤΑΝ έννοιωσε ο Ζάκοβο τη φοικτή αυτή αλήθεια, όταν κατάλαβε πως ή Μανελίτα, ή λατρευτή του Μανελίτα, είχε προδώσει τους όρκους της, είχε ξεσχίσει τον πέπλο του ήμεναιου, όταν την είδε ένα βράδυ νά δίνει τή χείλη της σ' ένα ύθλιο όπως τή πρόσφερε σ' αυτόν—τό σύζυγο της—ο Ζάκοβο έννοιωσε στίς φλέβες του όγκος θανάτου. Καί ή κατάληψή του ήταν τόσο πού έμεινε ακίνητος σάν άγαλμα. Δέν οίχτηκε πάνω τους μέ τό τσεκούρι του. Δέν έκαμε αυτή την τρέλλα, δέν έκλεψε. Μόνο όρκίσθηκε νά εκδικηθή μέ τόν άγριότερο τρόπο.

Καί φωτήθηκε μόνος του, ψυχρά. Τής είχε φταίξει σέ τίποτα; Είχε αυτός παραβεί τό λόγο του, έναντιώθηκε σέ κανένα τής Μανελίτας κακούριο, είχε ψυχράνει καμιά άπ' τίς γυναίκες λειπότερης;

Όχι! Ήταν πάντα μαζί της συγκαταβατικός, πάντα τρυφερός. Ή γυναίκα λοιπόν αυτή ήταν θηρίο! Καί τόν έρεθίξε περισσότερο όταν τού φερόταν πιο γλυκά, πιο έρωτικά, όταν πήγαινε μ' άναίδεια και τού πρόσφερε την άγκαλιά της, καλώντας τον όπως άλλοτε «λατρευτέ μου!»

Αν πατρικά, άνοιχτά, τού φώναζε: «Σέ μισώ», πιθανόν νά κατέβαζε τό κεφάλι, μπορεί νά έβριγε σκυφτός μπρός στη συμφορά! Αλλά όχι! όποιαίτια, κλέφτρα τών χαδιών ή Μανελίτα τού χάριζε μολυσμένα φίλά!

Ο Ζάκοβο άποφάσισε καί άπαίσιο. Είχε ένα ίστιοφόρο και τόξε όνομάσει «Μανελίτα» δίνοντάς του τό όνομα τής γυναίκας του. Τό ίστιοφόρο αυτό ήταν άπ' τά πειδ όραία ποδσχίζαν τή Μεσόγειο. Καί άγαπούσε ο Ζάκοβο τό πλοίο αυτό, τή «Μανελίτα», όσο και τή Μανελίτα, τή γυναίκα του. Ελάτρενε τό ίστιοφόρο του αυτό τό τολημρό και κομψό όσο και τό εύπλαστο σώμα τής Μανελίτας. Καί όταν την έσφιγγε—την γυναίκα του—στην άγκαλιά του, τού φαινόταν πως ταξίδευε σ' άπειρο μ' άόρατα πανιά—τά πανιά τού καραβιού του—πούσαν σάν φτερά ό-νειρου!!

Κι' ο Ζάκοβο άποφάσισε νά καταστρέψω μέ την ίδια εκδίκηση και τή μια και την άλλη Μανελίτα. Γιατί τίς μισούσε τώρα και τίς δυό.

Θάχτε βεβαιά παρατηρήσει, πως όταν ένα πράγμα πού αγαπήθηκε μισηθή, μισήται μέ περισσότερη μανία από κάθε άλλο. Θέλει κανείς νά εξαφανισή κάθε τι, πού θά τού θυμίσει τήν περασμένη του εύτυχία. Τό ίδιο συνέβαινε και στό Ζάκοβο. Ο δύστηνος άτόλμος άκόμα γιά εκδίκηση, είχε παύσεινες τρέλλες. Άρ-πούσε ή έκλεβε άπ' τή γυναίκα του, καί, ότι νάταν ρούχο ή στολίδι, κ' έτρεχε νά κρυφτή στην παραλία. Έβγαζε εκεί τό μαχαίράκι του, τό ξεσχίζε, τό κομψόδενε, τό κομμάτιαζε, μουρμουρίζοντας σ' ασηνικά δόντια του: «Είμαι δικό της! ό,τι άγγιξε αυτή πρέπει νά καταστραφεί!»

Ή εκδίκηση! Είναι τρομερό πράγμα! Ν' αγαπήσ και νά ξε-ρής πως τό λατρεμένο σου αυτό πρόσωπο, γελά εις βάρος σου όταν δέν είσαι κοντά του, κρεμασμένο στό λαϊμό ενός άλλου, προ-φέροντας τ' όνομά σου μέ ειρωνεία! Νά συλλογιέσαι πως την κα-λονή αυτής τής γυναίκας την θαυμάζει κ' ένας άλλος και τή θα-πνέει!..

Ένα πρωί ο Ζάκοβο είπε σ' τή γυναίκα του:—

—Ο καιρός είναι καλός. Τό ψάρεμα σίγουρο. Θές νάρτης στη θάλασσα μαζί μου;

—Εκείνη δίσταζε. Δίχως άλλο είχε δώσει συνέντευξι μέ τόν άλλο, τόν Πάολο.

Ο Ζάκοβο κατάλαβε αυτό της τό δισταγμό. Τού φάνηκε πως σιδηρένια νυχιά τού σπαράζουν τά στήθη. Αδιάφορο.

—Δέν θαμάστε μόνον! τής ξανάλε μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο—και πρόσθεσε δυνατά γιά νά μήν άκουσθή τό τρέξιμο τών δον-τιών του:

—Ο Πάολο θάνα μαζί μας!..

Πραγματικώς ο Πάολο έφτασε στό σπίτι, σέ λίγο μέ κάποια πρόβασι. Με ύψος ιδιόφορο, ο Ζάκοβο πλησίασε στό λιμανάκι όπου ή «Μανελίτα» ήταν δεμένη και προσεχτικώς εξέτασε τό πλοίο. Ύστε-ρα, σιγανά, ξαναγύρισε στό σπίτι πούταν κενά στην παραλία. Δέν βιάζονταν. Ήξερε πως ή γυναίκα του κι' ο φίλος της ήσαν μαζί, ήθελε νά δει. Έφτασε σιγά κι' όταν ήτο μπρός στό σπίτι, έσκυψε νά κρυφτή. Τό βλέμμα του έπετα γλίστρηση από μία χαραμάδα τού τού τούχου... και είδε!.. Τή Μανελίτα στό μπράτσο τού Πάολο!.. Κατόπι, κλεισμός κι' άπαθή σάν τό μπράτσο τού Πάολο!.. Τόν άκούσαν. Ή Μανελίτα ήταν όρθια, γελαζόμενη.

Ο Πάολο κοντά στό παρόθυρο.

—Λοιπόν, έκανε ο Ζάκοβο, πάμε;

—Είμαι έτοιμη, ειπ' εκείνη.

—Και σύ, Πάολο;

Ο Πάολο, νέος κοντόπαχος, μέ πλατειούς ώμους και κτηνώδη μορφή, άπάντησε:

—Όλα έν τάξει!

—Τότε έμπρός!

Ο Ζάκοβο μπήκε μπροστά. Ούτε γύριζε νά δει, ξε-ροντας πως πίσω του ή Μανελίτα στηριζότανε στό μπρά-τσο τού Πάολο. Τραβούσε μέ τό σταθερό του βήμα, άνε-μελος γιά τά περασμένα.

Εφθάσαν στό ίστιοφόρο. Στη πρώτη ένα όνομα ήταν γραμμέ-νι μέ κόκκινα γράμματα «Μανελίτα». Ο Ζάκοβο τό διάβασε. Τού φαι-νθηκε τώρα πως τά γράμματα αυτά ήσαν από φωτιά. Έννοιωσε μια ζάλη κι' έστρεψε άποτομία.

Ήταν όμως τόσος ο θυμός του πού άν αυτή τή στιγμή τού τσάκωνε χεροπλασμένους θά τούς σκότωνε! Ήσαν όμως χωρά-νοι μέ τρόπο. Ποιος ξέρει άν μία διχόνοια—έρωτοκαίματα—δέν τούς κρατούσε γιά μία στιγμή μακρομένους. Κι' έτσι δέν συνέ-βη τίποτε.

Ο Ζάκοβο ξαναπήρε τή ψυχραιμία του. Έδωσε τό χέρι στη Μανελίτα, πού πεταχτή, μέ μία άχτίδα έρωτος στό πρόσωπο, πήρε στό ίστιοφόρο.

Πόσο κοιμή ήταν! Ποτέ τά μάτια της δέν ήσαν τόσο φωτεινά όσο τώρα! Ποτε τό όμορφο της χέλι δεν θυμάνε τά κορίτσια χίλιες φορές καλύτερα! Ήτανόι Σκελιανοί τά βγάλουν άπ' τά βήθη της θάλασσας. Καί τό χέρι της! Ο Ζάκοβο άγγίζοντάς τή, έν-νοιωσε μία συγκίνηση νά ταραχί όλο του τό είνε...

Τό πλοίο ξεκίνησε μέ φρέσκο αέρα... Ή Μανελίτα ήταν όλο γέλοια και χαρά. Τά μαλλιά της ξεπλεχα, πετούσαν σ' όν άέρα κι' ο Πάολο όπερήςγινος, γιατί άγαλιώντανε άπ' αυτή ρέμβαζε γλυκά. Ορθίος ο Ζάκοβο κυτούσε τόν όρίζοντα.

Τό πλοίο μ' όλο του τά πανιά έ-νοιχτά ηηδούσε σ'τά κύματα σ'άν ντελρίνι.

Ο καιρός σιγά-σιγά γινόταν βο-ρρς, άπληλτικός. Ρευμάτα ζούτα φέ-χαν πάνω σ'τά κύματα και τά σπ-αζαν σάν άπ' τρού.

Υλόκωφα, άκούστηκε σέ λίγο μακρυνά μία βαρύθυνη βοήθη. Ή Μανελίτα τρεμοίλασε και σήμα-σ'όν ούρανό, τά γλυκά της μάτια.

—Ζάκοβο! φώναζε, έρχεται φου-τούνα!..

—Εκείνους οίχονταν τή στιγμή αυτή τά δόχτυ του, σήκωσε έννοιω-τούς όμους.

—Δέν είναι τίποτα—έκανε—γαί-

γορα θά περάσει.

Ο Ζάκοβο ήταν άπ' τούς καλύτερους ναυτικούς τού τόπου. Δέν σιμάζονταν ούτε άγέρας, ούτε κύματα κ' ήξερε πως κανείς άλλος άν αυτόν δέν μπορούσε νά πολεμήσ τή μπόρα. Κι' ήταν τόσο ήρ-χος πού ή Μανελίτα σάπασε. Μονάχα κύτταζε τόν Πάολο. Ο φίλος της δέν μπορούσε παρά νά φαίνεται ίδια γαλήνιος μέ τόν άντη-της. Καί χαμογέλασε κι' αυτός αδιάφορα.

Αξαφνα, μέ μία άπίστευτη ταχύτητα, μία μαύρη αούλια συνέ-φρον σ'ηκώθηκε σ'όν όρίζοντα, και ξετυλίχτηκε γλήγορα σ' όλο τόν ούρανό.

Οι βροντές κ' οι κερανοί όργιζαν.

Ο Ζάκοβο φαινότανε σάν τίποτα νά μήν έβλεπε και νά μήν έ-κουε. Τραγουδούσε τώρα, τό τραγούδι εκείνο πού άλλοτε τραγο-δούσε κάτω άπ' τά παράθυρα τής Μανελίτας και πού αυτή τ έ-κουε κρυμμένη πίσω άπ' τίς γούλλιες.

Ή φωνή του ήταν σταθερή, δίχως τρέμουλα. Έξαφνα έλαμψε ένα κίτρινο φως γλαυμό, τά σύννεφα χώρισαν κ' έδειξαν τίς φωτιές πού κλειούσαν. Μιά άστραπή φωτίσε τό πέλαγος, ή βροντή έτάφισε τήν πλάσι, ένας κεραυνός έπεσε κι' άρχισε συγχρόνως ή καταιγίς.

Ή Μανελίτα τρομαγμένη γονάτισε κάτω. Ο Ζάκοβο όρθιος, έ-σκούφιστος κι' άναμαλλιάστος ένάντια στη θάλασσα, στεκότανε άώ-νητος μέ τό χερί σακρωμένο στό στήθος.

Ο Πάολο φοβότανε, όχι γιά τόν έαυτό του, επειδή ήταν κι' α-τός γερός ναυτικός, αλλά γιά κείνη!!

Τά πανιά ένα ένα τά κομμάτιαζε ο άγέρας και τά πετούσε.

—Αφεντικό! κραύγασε ο Πάολο, χανούμιστε!..

—Ζάκοβο!.. στέναζε τώρα κ' ή Μανελίτα πού στανροκοπό-τανε και μουρμούριζε προσευχές, Ζάκοβο, σώσε μας, σώσε μας!..

Αυτός χαμογέλασε πικρά. Ύστερα έσκυψε και πήρε τό τσεκού-ρι του. Ολόκληρο τό ίστιοφόρο τριζοβολούσε. Τά κύματα τό ξε-νάζανε σάν τό σκύλλο όταν δαγκάνει κανένα κουρέλι, και μούρη-ζαν σάν θηρίο πού οίχεται στη λεία του.

Ο Ζάκοβο, άμνητος πάντα, σήκωσε τό τσεκούρι σ'όν άέρα και τό κατέβασε βαρυνά στό κατώρι τού πλοίου,

Ο Πάολο κι' ή Μανελίτα δέν είπαν λέξι. Δέν κατα άβαιναν καί τίποτε παρά μόνον, ότι ήσαν χαμένοι και πως μπορούσε μόνο τος Ζάκοβο νά τούς σώσει! Τό τσεκούρι διάχασε άκόμη μ'οι-σες φορές τό κατόρι πού σιγά έβριγε κι' έπειτα μ' ένα τρέξιμο έφτασε στη θάλασσα!..

Τό κατόρι έλαφρό τώρα χοροπηδούσε, πεισιότερο ή άντάρα ούρ-λαζε πάνω τους!..

—Βοήθεια! φώναζε ή Μανελίτα σαστισμένη. Καί σ'όν παρο-ξισμό τού φόβου της, σ'ηκώθηκε, έτρεξε στό Πάολο και οίχτηκε στην άγκαλιά του φωνάζοντας:

—Φοβάμαι!.. γλίστωσέ με, γλίστωσέ με!..

Ο Ζάκοβο δέν ανήήθηκε, μόνο τό χαμόγελο σβύστηκε άπ' τά σπινθηρίδια τής του.

Μιά νεκρική σιρότης τού σκέπαζε τήν όψη.

Ο Πάολο τρομαγμένος άπ' τήν άστοχασία τής Μανελίτας, προ-σπεύδων νά τήν άπομακρύνει. Αλλά αυτή τόν σφιχταγκάλιαζε περισσότερο τρέποντας, θοηπώντας.

Πάλι ο Ζάκοβο σήκωσε τό τσεκούρι του, και πάλι άκούστηκε ο κτύπος τού σιδήρου στό έξέλο.

—Εί! βρισκόταναν κατόρι πειά γιά νά κόψω. Καί γι' αυτό χτυπούσε παντού, χτυπούσε... σ'τής πλευρές τού ίστιοφόρου, σ'τής βάσης, δεξιά κι' άριστερά. Είχε άρχίσει τώρα νά τουτανίξη και τόν πάτο τού πλοίου! Αυτό πειά ήταν μία τρέλλα. Θά έπνίγοντο και οι τρεις τους!..

Μ' ένα ξέσπασμα ο Πάολο λευτερώθηκε από τή Μανελίτα και έτρεξε στό Ζάκοβο.

—Είσαι ζωντανός! τού μούγκρισε.

Μά αυτός τόν κύτταζε άγρια, σήκωσε τό τσεκούρι γιά νά τόν κερσέσει μακριά και τό κατέβασε κατόπι πάλι στό πάτο γιά τελευ-ταία φορά!

Ένα πελώριο κύμα χύθηκε στό άνο χ'τό πλοίο σάν φρενιανιμένο θηρίο.

Ο Πάολο ξαναγύρισε πάνω στό Ζάκοβο, μεθυμένος τώρα άπ' τό θυμό και τόν κρόμο!

Αλλά ο Ζάκοβο πούγε σιδηρένια νύφρα, τόν έπιασε άπ' τό λαιμό, τόν έβριζε στό βάθος τού καραβιού και βάζοντας τό γό-νατο στο στήθος του, φώναζε γυρίζοντας πρός τή γυναίκα του:

—Μανελίτα! θά πειθάνης εύτυχισμένη! Θά π'ας σ'όν άλλο κό-μο μαζί μέ τό φίλο σου!

Ή Μανελίτα βλέποντας τώρα τό νερό ν' άνεβαίνει γύρω της, σήκωσε άποβληκομένη τά μάτια της στό Ζάκοβο, μέ τρομάρα! Αξαφνα τά κατάλαβε όλα. Ο Ζάκοβο ήξερε τήν άπιστία της. Καί τό κύμα άνεβαίνει... άνεβαίνει διαρκώς... βρισκόταναν κι' οι τρεις στό νερό, σ' τή μέση!

Ο Ζάκοβο ξεσφίξε τά νύχια του κ' είδε πως είχε πνίξει τόν Πάολο...

Ή Μανελίτα φώναζε και ζητούσε χάρη... Μά ή θάλασσα ξαφνικά, πέφοντας μ' όλο της τό βάρος τό ίστιοφόρο τό παρέσυρε' τό πνιξε...

Ένα ξεφώνημα σκληρό έσχίσε τόν άέρα και κόπηκε άποτομία... Έ'επειτα πιά τίποτε, παρά μόνον ή άνεμοζάλη πού άπλώνον-ταν άπλώνοντας πέρα ως πέρα σ' όλο τό πέλαγος...

JULIEN LE MINA

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Στή φίλια όλα είνε κοινά... γιά τόν ένα από τούς φίλους.

Με τήν σύγγρονον άνατροφήν και παιδευσαν ήτις δίδεται εις τό ήλο γένος, θά έλεγε κανείς, ότι παρασκευάζομεν επίτηδες πολύ ηρωισμούς βασιλείσας και πριγκιπίσας και έν γένει άριστοκρά-τους άπ' όσας είνε δυνατόν νά υπάρξουν.

Σήμερα ο άριθμός τών συγγραφέων πανταχού τού κόσμου είνε ήλ μέγας και βαίνει αυξανών καθημερινώς. Ή ατία είνε ότι τό παγκόσμιο τού πολιτενέσθαι και τού κυβερνάν, είνε τά μόνά τά οποία μπορεί νά έξασκή κανείς χωρίς νά τά έχη προτιθέρα σπου-δαία.

Γνή άληθώς αξιοτίμος δέν ήμπορεί νά γίνη σύζυγος και χήρα παρά μίαν μόνην φοράν.

Οι έπαίτια κλέβουν τούς φτωχούς.

Όμοιογυμνώς, βλέπω ότι ο άνθρωπος τελειοποιεί καθημερι-νώς τά πάντα περί έαυτόν' αλλά δέν βλέπω νά τελειοποιείται και ή ίδιος.

Νά φρονέσης όσον τό δυνατόν μεγαλειότερον άριθμόν ανθρώπων ανηλθόντων υπό άλλον παρά τόν ίδιον σου ούρανό, χωρίς μίσος και χωρίς ατία, ιδού ή στρατιωτική δόξα, την όποια τόσο θαυμά-ζου. Τό νά φρονέσης όμως έν καρπό ειρήνης, και ένα μόνον έκ τών παλαιών τού τόπου αυτού, τούς όποιους τόσον ένδοξον ήτο χθές νά έξοντάσης, θεωρείται έγκλημα τιμωρούμενον υπό τών νόμων και στυγνότερον τήν γενικήν φρίκην.

Αλφόνσος Κερρ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΘΑ ΠΕΘΑΝΩ ΕΝΑ ΠΕΝΘΙΜΟ ΤΟΥ ΧΥΝΟΠΩΡΟΥ ΔΕΙΛΙ...

... Et j' aurai comme escorte le spe-
ctre accusateur de ma jeunesse morte.

HENRY SPIESS

Θά πεθάνω ένα πένθιμο τού χυνοπώρου δέιλι μέσ' στην καρδιά μου κάμαρα, όπως έξ'ησα, μόνος' στην στεγνήν άγώνια μου τή βροχή δέν άκούω και τόν κούφιο τό θόρυβο πού άνεβράζει ο δρόμος.

Θά πεθάνω ένα πένθιμο τού χυνοπώρου δέιλι μέσα σ' έπιπλα ξένα και σέ σκόρπια βιβλία θά μέ βρούν στό κρεβάτι μου, θανατη ή άστυνόμες, θά μέ θάψουν σάν άνθρωπο πού δέν είχε ιστορία.

Απ' τούς φίλους πού παίζαμε τότε τότε χαριά θά σωτήση κανένας τους έτσι άπλά: «Τόν Ουράνη μην τόν είδε κανείς; Έχει μέρες πού χάθηκε...» Θάπαντήση άλλος παιζοντας «Μ' αυτός έχει πεθάνει»

Μιά στιγμή θά κυττάζουνε ο καθένας τόν άλλο, θά κουνήσουν περίλυπα και σιγά τό κεφάλι, θά νά πουν: «Τ' είνε ο άνθρωπος... Χτες άκόμα έξούσε». Καί βουβά τό παιχνίδι τους θ' άρχινήσουνε πάλι.

Κάποιος θάνα συνάδελφος σ'τά «φίλά» πού θά γράψω πως «προώρας απέθανεν ο Ουράνης στην ξένην, νέος γνωστός στους κύκλους μας, πού κάποτε είχε εκδώσει μία συλλογή ποιήματα πολλά ύποσχόμενιν».

Κι' αυτός θάνα ο στεργός τής ζωής μου έπατάφιος. Θά μέ κλάψουνε βέβαια μόνο οι γέροι γονιοί μου και θά κάνουν μνημόσυνο μέ περισσότερες πατάδες όπου θάναί όλοι οι φίλοι μου—κι' ίσως ίσως οι όχτροί μου.

Θά πεθάνω ένα πένθιμο τού χυνοπώρου δέιλι σέ μία κάμαρα ξένη, στό πολύθρονο Παρίσι, και μία Κέττυ θαρρώνας πως την έξ'ασα γι' άλλην θά μου γράψω ένα γράμμα—και νεκρό θά μέ βόισω...

Παρίσι, 1914 Κώστας Ουράνης

ΤΑ ΤΡΑΙΝΑ

Ακόμα δέν έφτάσανε λαχανιασμένα και πάλι ξεκινούν τό μαύρο τρένινα άκόμα δέν έξαπασσαν στην ήσυχία τού λιμανιού, και πάλι ξεκινούν τά πλοία... Μήτιστα παρακαλέσανε τής φορές τού μισού νά μην έρθουν ποτές—πάντα βιάσει και άλύπητα πηγαινούν άπάνω σ'τής άνημπούρας καρδιές. Καί μέσα στη βόην όπου ταραχί ταραχί τά λιμάνια, τούς σταθμούς πάντα ή ψυχή μου κρυφοβλέπει, κρυφακούει τούς χωρισμούς. Τά έρμα τά κερένια πού κρατούνε την πολυαγαπημένη κεφαλή πού κοντά στο στήθος—τό μεγάλο, πού θά τελεώσθη γογγυρά, φίλε. Τά χέρια τά χεράκια πού γυρίζουν στην κοψη, στό λαϊμό, οί όλοι άκουμπούν ν' άφίρουνε τό χέλι των γιά χόρτα και τά χέλια όπου καλέσουν τρέποντας σ'ά φίλλα τόν καυμό πού δέ λέγεται νά πουν. Καί την παραγγέλνουν την τελευταία πού δέν άκούστηκε, γιατί τό πλοίο νική και μέ τό γέροντα Άντο κι' αυτή νική στην προαίμα! Καί τ' άσπρα μαντιλάκια—περιστέρια δεμένα—πού άνεμίσανε σ'τά χέρια κι' όπου σέ λίγο δέ σπάζουν π'ά, κ' ήσαν τό δάκρυ τών ματιών κι' είνε αορά.

Σ. Περικλ. νίου

24 Στοά Πεσματζόγλου 24

ΛΑΜΠΑΙ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑΙ
"AMERICAN,"

ΔΙΑ ΒΕΝΖΙΝΗΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΥΠΩΝ

Πίστωση
μέχρι δραχμῶν 3000

Ο, ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ

Προθεσμία
Εξάμηνος

Υφάσματα Άγγλικὰ καὶ Σκωτίας, Κοστούμια σιρόκιν, φράκκ, ὄλα ἐρραμμένα τζέντλεμαν. Ὑποδήματα, καπέλα, ὑποκάμισα, κάλτσες, γάντια κ. λ. π. εἰδῆ πολυτελείας. Τμήμα ὁδοντιατρικὸν διὰ κυρίους καὶ κυρίας, ἀναλαμβάνον θεραπείας ἀνω τῶν δραχ. 400 δι' ἐπιστημόνων ἰατρῶν. Ἀπαντα τὰ ἀνωτέρω διαθέτει Ὁ ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ Οἶκος Ν. ΜΑΛΛΙΑΓΡΟΥ, Κολοκοτρώνη 43, με μηνιαίας δόσεις. Τιμαὶ λόγῳ τοῦ μεγάλου κύκλου ἀσυναγώνιστοι.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΛΟΥΒΡΟΥ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΗΝΟΙΕΑΝ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Μιλτιάδου 9 (Πέροδ. Ἀγ. Μάρκου)

Προμηθεύεσθε κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ Παρίσι ἐντὸς 15—20 ἡμερῶν ἡκάδε Ὑφάσματα, Ἐνδύμα, Τουαλέτταν, Προϊκες, Ἐσώρρουχα, Ὑποδήματα, Οἰκιακὰ σκευῆ κλπ. εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθύνάς.

Ἀποτανθῆτε προσωπικῶς, οἱ τῶν ἐπαρχιῶν δι' ἐπιστολῆς προεμβάλλοντες τὸ 1/3 τῆς ἀξίας τῆς παραγγελίας σας.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΔΩΡΕΑΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΤΟΥΝΤΑ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρελάβομεν νέαν πλουσιωτάτην συλλογὴν χρωμάτων Σαπουνάκια RIF τὰ ὁποῖα βίβουν τὰ φορέματα χωρὶς βράσιμον. Ἐπίσης παρελάβομεν καὶ τὸ λευκὸν RIF τὸ ὁποῖον ξεβιάζει τὰ χρωματιστὰ φορέματα καὶ τὰ κάμνει λευκά καὶ καθαρίζει ἀπὸ σκουριῆς καὶ λεκέδες τὰ ἄσπρоруχα. Ἐπίσης τὸ λευκὸν RIF ἀναμιγνύμενον εἰς τὸ νερὸ τῆς μλουγάδας κάμνει τὰ ἄσπρоруχα χιονόλευκα. Ἡγγυημένα ἀπολύτως ἀβλαβῆ. Πωλοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου Γ. ΑΝΤΙΠΠΑ Πανεπιστημίου 32 καὶ εἰς τὸ φαρμακεῖον κ. Μαυρικίου Σταδίου 11.

Διὰ τῆς κοσμικῆς κυρίας καὶ δεσποινίδος συνιστάται

Ο ΟΙΚΟΣ ΣΜΑΡΩ ΝΙΚΗΣ 10

Θα ἐνδύνηται μετὰ τὰ τελευταῖα παρὰ γὰρ καὶ μονεῖλα φορέματ' αὐτῆς. Ἐντὸς τοῦ οἴκου λειτουργεῖ καὶ τμ. μὲν κοσμηδ. ν.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ

ΚΑΜΙΝΕΤΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Στερεά, ἀσφαλῆ, ἀπλούστατα εἰς τὸν χειρισμὸν χωρὶς μηχανισμὸς καὶ φυτήλια. Καίουν μετ' ὀλίγον ὅτι διήποτε βαμβάκι βρεγμένον μετ' οἰνόπνευμα. Πωλοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου Γ. ΑΝΤΙΠΠΑ Πανεπιστημίου 32. Δραχ. 9.50 ἑκάστον.

ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΑΝ

ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟΝ ΔΙΑ

ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΚΑΙ

ΚΑΘΕ ΚΟΣΜΙΚΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ

Εἶνε ἀπαραίτητα

τὰ Ὑποδήματα πολυτελείας

τοῦ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΤΟ "ΣΥΜΠΑΝ"

Ν. ΣΚΙΑΔΑ Σταδίου 46.

Η ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΟΔΙΝΗ Σ.

Τζαμαλή, εἶνε τὸ τελειότερον φάρμακον κατὰ τῶν ἐλκῶν πυρετῶν.

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟ

Δ)νὶς Φόσκολο, Ὁδὸς Ἀχαρνῶν

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΩΝ

Ὅσοι ἐκ τῶν μαθητῶν τῶν ἐκπαίδευτῶν ἔχουν βιβλία καὶ βιβλιοθήκην, δύνανται νὰ τὰ ἀποδώσιν εἰς τὰ Γραφεῖα καὶ Τυπογραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου», τοῦ ἐκ τῶν βιβλιοθηκῶν τμήμα ἀντικαταστήσῃ νὰ τὰ βιβλιοδετῇ μετὰ στερῆς καὶ καλλιτεχνίαν μοναδικήν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟ

Δ)νὶς Φόσκολο, Ὁδὸς Ἀχαρνῶν

ΑΘΗΝΑΙ